

Compelled to Hedge: Explaining Algerian Foreign Policy in a Fragmented International Order

Lotfi SOUR¹

Abstract: This article reconceptualises strategic hedging as a structural constraint rather than a discretionary foreign policy choice for middle powers in an increasingly fragmented international order. While existing scholarship—concentrated predominantly in East and Southeast Asian contexts—treats hedging as an instrument of strategic flexibility, it undertheorizes the systemic conditions that render hedging a near-necessity rather than a preference. Drawing on structured interpretive case analysis of Algeria’s foreign policy across security, economic, and diplomatic domains, this article advances a probabilistic-structural argument: that the intersection of multipolar fragmentation, resource dependency, and institutionalised non-alignment generates cross-domain constraints that most parsimoniously explain Algeria’s persistent hedging posture, irrespective of leadership preferences or conjunctural variation. The analysis identifies two theoretically significant findings: an autonomy-resource paradox, in which hydrocarbon revenues simultaneously enable and constrain strategic flexibility, and a domain interdependency dynamic, in which hedging gains in one domain systematically generate constraints in another, which existing behavioural frameworks have not adequately captured. By extending structural hedging theory to a North African, Global South middle power, the article contributes to ongoing debates on middle power adaptation and the evolving architecture of a fragmented international order.

Keywords: strategic hedging, middle powers, Algeria, geopolitical fragmentation, structural constraint, non-alignment.

¹ Full Professor, Department of Political Science, Faculty of Law & Political Science, “Mustapha Stambouli” University of Mascara, Algeria. E-mail: l.sour@univ-mascara.dz, ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8783-9340>.

Introduction

The contemporary international order is characterised by the simultaneous proliferation of competing power centres, the fragmentation of institutional frameworks that once organised collective action, and the multiplication of overlapping spheres of influence resistant to stable hierarchical ordering (Ikenberry 2018). For middle powers—states possessing significant regional capabilities but lacking the material resources to shape systemic outcomes unilaterally — this structural transformation has generated compounded strategic uncertainty: alignment choices are simultaneously multiplied, as new potential partners emerge, and constrained, as the costs of exclusive commitment to any single partner escalate (Woo 2021). Within this context, strategic hedging has acquired renewed analytical prominence as a framework for understanding middle power foreign policy adaptation.

Existing scholarship has largely conceptualised hedging as a discretionary instrument — a flexible strategy through which states diversify risks, preserve autonomy, and navigate uncertainty without committing to rigid alignment structures (Medeiros 2005). Developed primarily with reference to East and Southeast Asian middle powers navigating the rise of Chinese power, this literature has generated important insights into the tactical rationales of hedging states (Kuik 2008; Tessman 2012; Lim and Cooper 2015; Kuik 2016; Haacke 2019; Jones and Jenne 2022; Marston 2024). Yet it remains analytically limited in two respects. First, it is overwhelmingly agency-centric: by foregrounding state preferences, elite calculations, and domestic political variables, it presents hedging as a strategic choice rather than a structural response, underestimating the extent to which systemic conditions narrow the range of viable options available to middle powers (He and Feng 2023). Second, it is geographically concentrated: resource-dependent middle powers in the Global South—whose structural exposure is organised around commodity dependency, postcolonial sovereignty norms, and non-alignment traditions—remain theoretically underspecified. The field possesses sophisticated accounts of how states hedge differently, but lacks an adequate theory of why, under specific structural conditions, they increasingly cannot afford not to hedge at all.

This article advances a structural argument to fill this gap. Under conditions of geopolitical fragmentation—characterised by multipolar competition, institutional incoherence, and the erosion of predictable major-power commitments—strategic hedging is more precisely theorised as a structural condition in which the costs of definitive alignment escalate non-linearly, exclusion risks from alternative networks intensify simultaneously, and the range

of strategically viable alternatives to hedging narrows progressively (Kuik 2021). This argument is probabilistic rather than deterministic: the claim is not that alternatives to hedging are unavailable, but that structural conditions progressively penalise them—making hedging not the only option, but increasingly the least costly one (Geeraerts and Salman 2016). This distinction matters theoretically: it explains not only why hedging is instrumentally rational under uncertainty, but why it is adopted convergently across states with radically different domestic configurations—a pattern of convergence that agency-centric accounts are structurally ill-equipped to explain (Kakachia, Lebanidze and Kakabadz 2024).

Algeria is selected as a paradigmatic case (Gerring 2007) from the theoretical population of resource-exporting Global South middle powers combining significant regional military capacity, institutionalised non-alignment traditions, and multi-directional external exposure (Jordaan 2003). Partial structural comparators include Nigeria, Iran, and Venezuela. Algeria is selected on three grounds: it exhibits the theoretical mechanism with exceptional analytical clarity; its structural exposure across competing major-power relationships is unusually comprehensive (Zoubir and Aghrout 2012); and the trade-offs generated by its hedging architecture are observable across multiple domains with relative transparency, providing the cross-domain evidence base that the structural mechanism requires (Zoubir 2023).

Methodologically, the article employs structured interpretive case analysis with process-tracing logic (Beach and Pedersen 2013), tracing the causal mechanism through which structural conditions translate into observable foreign policy outcomes across three analytically distinct but empirically interdependent domains. The study claims theoretical rather than statistical generalizability (Yin 2018): by demonstrating that the causal mechanism operates in this paradigmatic case, it generates analytical expectations for structurally analogous cases that subsequent comparative research can evaluate. Evidence is drawn from four primary source categories: official Algerian foreign policy statements and presidential addresses; UN General Assembly voting records (2015–2023) from the UN Bibliographic Information System; arms transfer data from the SIPRI Arms Transfers Database (2025); and fiscal and trade data from the World Bank's Algeria Economic Monitor (2025). Empirical claims are made at the level of behavioural pattern rather than elite intentionality, observable foreign policy outputs are analysed as indicators of structural constraint, not as direct evidence of deliberative processes that available sources cannot reliably access.

The argument proceeds as follows. Section 2 reviews the hedging literature and locates the structural constraint argument in relation to its principal

alternatives. Section 3 develops the theoretical framework, specifying the causal mechanism and distinguishing the structural prediction from both rational-choice instrumentalism and structural realist balancing. Sections 4–6 analyse Algeria's hedging architecture across the security, economic, and diplomatic domains. Section 7 maps the cross-domain interdependencies and trade-offs that constitute the study's most analytically significant finding. Section 8 draws theoretical implications for structural hedging in the Global South.

From Choice to Constraint: Situating the Structural Argument

The dominant strand of hedging scholarship treats hedging as an instrumental foreign policy strategy adopted by middle powers to navigate the risks of alignment under conditions of power asymmetry. Kuik's influential typology, distinguishing binding-engagement, limited-bandwagoning, economic-pragmatic, and dominance-denial hedging, accounts for behavioural variation among hedgers but presupposes that states select from a menu of available options based on preferences and opportunity structures (Kuik 2008). Koga similarly emphasises elite strategic calculation in determining the form and intensity of hedging (Koga 2018). Tessman's concept of structural hedging identifies systemic hierarchy as shaping hedging behaviour, a significant departure from purely preference-based accounts, yet retains an instrumentalist core: hedging remains a rational portfolio diversification strategy adopted by states capable of evaluating alternatives (Tessman 2012). None of these frameworks adequately explains the convergent adoption of hedging across states with radically different domestic configurations and leadership orientations, a convergence that suggests the explanatory weight lies with the structural environment rather than with the characteristics of individual actors.

Recent scholarship has begun to address this limitation. Ciorciari and Haacke's systematic typological treatment, the most rigorous definitional framework to date, distinguishes hard from soft hedging and engagement-dominant from hedging-dominant strategies, and explicitly identifies the field's geographical concentration as a theoretical limitation (Ciorciari and Haacke 2019). Their distinction between hedging as behavioural output and hedging as strategic logic, developed further by Koga (2018), is directly relevant here: the structural constraint argument operates at the level of strategic logic rather than at the level of any specific behavioural configuration. Acharya's diagnosis of world order transition, in which fragmentation into multiple normative

frameworks with competing legitimacy claims erodes the predictability of major-power commitments, provides indirect structural support: in a pluriverse of competing normative orders, outright alignment risks delegitimising a state across alternative normative communities, making portfolio management a rational response to normative as much as to geopolitical fragmentation (Acharya 2017). Hameiri and Jones extend this logic institutionally, demonstrating that fragmented governance architectures generate multiple competing channels through which external actors engage developing states, simultaneously multiplying alignment options and multiplying the costs of non-participation in any of them (Hameiri and Jones 2018).

The middle power literature offers complementary theoretical resources that the hedging literature has underutilised. Jordaan's distinction between traditional and emerging middle powers is directly relevant (Jordaan 2003): Algeria's hedging architecture, rooted in a postcolonial state-building project and a non-alignment tradition with genuine normative depth, is not captured by security-portfolio management frameworks designed primarily for established trading states such as South Korea or Australia. Womack's analysis of asymmetric relationships establishes that the structural hedger is embedded in multiple asymmetric dyads, and that managing these asymmetries—preventing any single patron from acquiring decisive leverage—is the operational core of the hedging posture (Womack 2015). Nolte's framework for regional powers and their legitimacy strategies underscores that hedging for states like Algeria is simultaneously a legitimacy-production strategy: non-alignment tradition, multilateral activism, and mediation roles generate normative capital that partially compensates for hard power limitations (Nolte 2010). This legitimacy dimension belongs in the theoretical framework rather than the conclusion, as it is constitutive of the structural constraint argument rather than merely illustrative of it.

By situating Algeria within this discourse, this study advances the field conceptually—shifting the explanatory question from why states choose to hedge to why, under specific structural conditions, they increasingly cannot afford not to; comparatively, demonstrating that the structural logic of hedging is activated by the intersection of multipolarity, institutional fragmentation, and resource dependency wherever these conditions obtain; and empirically, using Algeria as a paradigmatic case to illustrate how systemic fragmentation generates cross-domain constraints that neither agent-centric hedging accounts nor structural realist balancing predictions adequately anticipate.

Theoretical Framework: The Causal Mechanism of Structural Hedging Constraint

The existing literature has established the behavioural characteristics of hedging states with considerable precision. The theoretical question this article addresses is prior and distinct: not what hedging looks like, but why, under specific structural conditions, states converge on hedging as their dominant foreign policy orientation regardless of domestic configurations and leadership preferences. This convergence question requires a structural theory rather than a preference-based explanation.

A preliminary clarification is essential. This article does not advance the strong determinist thesis that alternatives to hedging are unavailable. The claim is probabilistic and comparative-structural: under conditions of geopolitical fragmentation, the costs of definitive alignment increase non-linearly, exclusion risks from alternative networks intensify simultaneously, and the range of viable alternatives narrows progressively. The structural constraint is not a denial of agency but a specification of the option set within which agency operates: one in which alternatives to hedging are available in principle but increasingly penalising in practice. This formulation is consistent with what Ciorciari and Haacke (2019) term incentivised hedging, while extending it by specifying the systemic conditions that transform incentives into near-necessities when fragmentation reaches a threshold at which no single alignment partner can provide the full range of security, economic, and diplomatic goods that a middle power requires.

The structural realist tradition (Waltz 1979; Walt 1987) generates a competing prediction that must be addressed directly: under systemic pressure, states should balance against dominant threats or bandwagon with dominant powers. Why does fragmentation produce hedging rather than these outcomes? Balancing requires a sufficiently cohesive counter-coalition and a relatively clear threat hierarchy — a dominant threat that mobilises collective response. Bandwagoning requires a dominant power sufficiently attractive or powerful to absorb alignment at an acceptable cost (Schweller 1994; Wohlforth 1999). Fragmentation destroys precisely these preconditions: multiple competing centres create threat ambiguity that defeats balancing coalitions; the absence of a hegemonic anchor removes the bandwagoning target (Pape 2005); and the proliferation of overlapping institutional frameworks makes outright non-participation progressively more costly than calibrated multi-directional engagement (Mearsheimer 2019). Structural hedging is not the structural realist prediction transposed—it is the

outcome that emerges when the structural realist prediction's preconditions have been dissolved by fragmentation (Korolev 2019).

The causal mechanism linking systemic fragmentation to structural hedging constraint operates through three interacting channels. First, alignment cost escalation: as competing power centres multiply and their rivalry intensifies, exclusive alignment with any one centre increasingly forecloses access to the resources, markets, and security goods controlled by the others (Goh 2008). In a fragmented multipolar system, these trade-off costs are multiplicative: the more centres compete, the more any exclusive alignment costs (Lake 2009). Second, exclusion risk intensification: as competing centres develop parallel institutional architectures, separate multilateral forums, alternative financial mechanisms, competing security frameworks, the cost of non-participation in any single architecture rises because exclusion from one signal alignment with its rivals (Farrell and Newman 2019). Third, alignment credibility erosion: in fragmented systems, major powers cannot credibly commit to long-term partnerships because their own strategic priorities shift with multipolar competition, generating a structural preference for maintained optionality over the vulnerability of exclusive commitment (Rathbun 2011; Kydd 2005).

Resource dependence theory (Pfeffer and Salancik 1978) and contingency theory (Lawrence and Lorsch 1986) provide useful organisational analogues for this mechanism, though their application to the international level requires explicit translation. States, like organisations embedded in asymmetric supply chains, manage exposure to critical external actors whose control over essential resources generates structural leverage. Middle powers, dependent on multiple competing centres for security goods, capital, technology, and market access, must diversify exposure across providers, preventing any single provider from acquiring the leverage that exclusive dependency would generate (Kuik 2016). The translation from organisation-in-market to state-in-international-system concedes important disanalogies: states face no organisational insolvency, and anarchic systems provide no institutional regulator equivalent to domestic law. These disanalogies limit but do not invalidate the analogy. Contingency theory's core insight similarly applies: the structural hedging posture is not a universal preference for flexibility but a contingent response to an environment characterised by high threat multiplicity, low alignment credibility, and dense institutional competition (Ikenberry 2018).

The structural constraint argument requires specification of threshold conditions under which structural incentives toward hedging cross from strong preference to near-necessity. Three conditions must obtain simultaneously: multipolar density, sufficiently intense rivalry among competing power centers

that exclusive alignment generates prohibitive costs with all others (Kuik 2021); institutional fragmentation, competing centers with sufficiently parallel institutional architectures that non-participation in any carries significant costs (Morse and Keohane 2014); and resource dependency, sufficient dependency on multiple competing centers for critical goods that loss of any single center's provision generates unacceptable strategic vulnerability (Drezner 2021). Algeria meets all three threshold conditions simultaneously, rendering it a theoretically appropriate site for developing and stress-testing the structural constraint argument.

The Security Domain: Structural Lock-In and Multi-Vector Engagement

Algeria's security posture constitutes the most structurally legible expression of the hedging constraint the theoretical framework identifies. The operational environment confronting the Armée Nationale Populaire (ANP), the largest standing military in Africa by defence expenditure (Bove and Brauner 2016; Liang et al. 2025), is defined by overlapping, multi-directional threats that structural realist accounts would predict should generate balancing behaviour but that instead generate the multi-vector diversification structural hedging theory anticipates. To the south, chronic Sahelian instability generates persistent terrorist spillovers from Mali, Niger, and Burkina Faso, whose successive post-2020 military coups have accelerated state fragility and produced a near-permanent source of armed non-state actor proliferation across Algeria's extended southern frontier (Thurston 2020). To the east, the unresolved Libyan state collapse—now entering its second decade—produces a continuous flow of weapons, combatants, and irregular migration (Lacher 2020). To the west, the 2021 severance of Algerian-Moroccan diplomatic relations—following Algiers's closure of the Hassi R'Mel pipeline and allegations of Moroccan support for Kabylie separatists—introduces a bilateral antagonism complicated by Morocco's deepening security ties with the United States and Israel following the Abraham Accords normalisation (Sour 2022, Soler i Lecha and Escriche 2025). This multi-directional threat configuration is structural rather than conjunctural: it has persisted across successive administrations, generating an enduring security exposure that cannot be managed through alignment with any single external partner without generating prohibitive costs in relations with the others.

Algeria's primary security partnership is with Russia, a relationship whose structural depth is accurately described as lock-in rather than preference (Katz 2007). Originating in Soviet-era arms transfers that equipped the ANP during the war of independence, platform dependencies in doctrine, training, maintenance infrastructure, and spare parts logistics have compounded across six decades into switching costs that cannot be rapidly reversed regardless of conjunctural shifts in Algerian-Russian relations (Sour 2024). Russia accounts for approximately seventy percent of Algeria's major conventional weapons acquisitions by transfer value over 2018–2022, including Su-30MKA and Su-34 fighter aircraft, S-300 and S-400-class air defense systems, and T-90 main battle tanks (George et al. 2026; Zoubir 2024), an increase from approximately fifty-five percent over 2008–2012, with the remainder distributed primarily between China (approximately thirteen percent) and Germany (approximately eight percent) (Vieira 2023). This trajectory reflects structural deepening of platform dependency rather than conjunctural preference: interoperability requirements, trained personnel, maintenance contracts, and doctrinal integration generate switching costs that functionally constrain Algeria's capacity to rapidly rebalance toward Western suppliers (Němečková, Melniková and Piskunova 2021).

Algeria has consistently refrained from formalising this security dependency into an alliance relationship, a posture whose structural logic is more precisely specified than mere ideological non-alignment (Strategic Comments 2025). A formal mutual defense agreement with Moscow would foreclose the counterterrorism intelligence-sharing and border management cooperation maintained with EU member states, notably Italy and Germany, within frameworks such as the EU's Sahel strategy (Zardo and Loschi 2022); terminate the security dialogue with the United States through the Global Counterterrorism Forum and bilateral military-to-military contacts (Ammour 2022); and signal an alignment choice that Algeria's multi-directional threat environment renders structurally counterproductive (Hill 2019). The structural constraint operates precisely as the causal mechanism predicts: formal alliance with Russia would reduce one source of strategic vulnerability while amplifying exposure to others, producing a net increase in structural risk. Consistent with Tessman's concept of portfolio diversification, Algeria maintains options across competing security providers to prevent any single partner from acquiring decisive leverage (Tessman 2012).

Algeria's abstentionism from regional military interventions, declining to contribute to MINUSMA, Operation Barkhane, or the G5 Sahel Joint Force, is structurally generated rather than merely ideological (Mortimer 2015). Military intervention carries prohibitive structural costs: entanglement in factional

conflicts beyond any single state's coercive capacity, domestic political vulnerabilities from committing resources to uncontrollable theatres, and the antagonization of neighbouring states whose security cooperation Algeria requires for extended border management. Algeria's preferred security instrument in the Sahel has consequently been diplomatic. The Agreement on Peace and Reconciliation in Mali / Algiers Accord (2015) represents its most prominent application—and, critically, its most instructive failure (Thieux 2019). Never comprehensively implemented, the accord was superseded by the Malian military coups of 2020 and 2021, the expulsion of Operation Barkhane (Joffé 2022), and Mali's realignment toward Russian security provision through the Africa Corps (Manfredi Firmian 2025). The accord's collapse is not evidence against the structural hedging argument but evidence of its scope conditions: when the surrounding structural environment deteriorates beyond middle-power resources to stabilise, the diplomatic instruments of structural hedging reach their limit (Korolev 2025; Haacke 2019). Algeria's security architecture thus illustrates not optimal portfolio diversification but constrained equilibration within structurally generated limits, the pattern that the theoretical framework specifically predicts.

The Economic Domain: The Autonomy-Resource Paradox

Algeria's economic domain presents the most concentrated expression of the autonomy-resource paradox, a theoretical framework that is identified as the distinctive structural challenge confronting resource-exporting Global South middle powers. Hydrocarbons account for approximately ninety per cent of export revenues and sixty per cent of fiscal receipts (World Bank 2024; IMF 2025), a structural concentration characterising Algeria as among the highest commodity-revenue dependencies in the MENA region (Karl 1997; Ross 1999). This concentration simultaneously enables and constrains strategic autonomy in ways that cannot be disentangled without analytically distorting the hedging architecture it produces. On the enabling side, hydrocarbon revenues finance the military expenditures underpinning Algeria's security posture, the social provisioning sustaining regime legitimacy, and the diplomatic activism generating the normative capital Algeria deploys in multilateral forums (Volpi 2013). On the constraining side, this fiscal architecture exposes Algeria to commodity price cycles and export market concentration in ways that fundamentally limit the range of economically viable foreign policy configurations: a sustained collapse in hydrocarbon revenues would simultaneously erode military capacity, social

contract, and diplomatic leverage, producing a cascading contraction of hedging capability across all three domains. The economic domain is therefore not one variable among several in Algeria's hedging architecture but its structural substrate, the material foundation upon which security and diplomatic options are built and from whose constraints they propagate.

The primary vector of Algeria's economic exposure is its gas export relationship with the EU, particularly Italy, Spain, and France—via the Medgaz and Transmed pipeline infrastructure (Voytyuk 2023). Algeria's position as a critical gas supplier to southern Europe provides structural leverage convertible into diplomatic capital in negotiations over migration management frameworks, trade preferences, and recognition of Algerian positions on Western Saharan sovereignty (Escribano 2025). Algerian gas exports to Italy increased approximately fifty per cent between 2021 and 2023, reflecting European diversification from Russian supply following the invasion of Ukraine (Ouki 2023). Over the longer term, however, the asymmetry of dependence runs in Algeria's fiscal direction: European energy transition trajectories, under the EU's Fit for 55 legislative frameworks (Schlacke et al. 2022) and accelerating renewable deployment, project sustained reduction in fossil fuel demand whose timeline Algeria cannot control and whose fiscal consequences it cannot absorb without fundamental restructuring of the state's economic architecture (Rivera-Escartin 2025). The economic dimension of Algeria's hedging is thus characterised by a temporal tension between present leverage and future vulnerability that conventional hedging frameworks, focused on current behavioural outputs, are not designed to capture.

Algeria has pursued supplementary economic relationships with China and Gulf state investors as a partial hedge against European demand vulnerability, but the depth of each relationship is itself structurally constrained in ways that limit its efficacy as a diversification instrument (Zoubir 2023; Dazi-Héni 2019). China has become a significant infrastructure investor in housing, transport networks, and renewable energy, and a growing source of manufactured imports (Gouasmia 2025). However, Algeria's sovereign development consciousness, institutionalised through the 51/49 rule requiring majority Algerian state ownership in foreign joint ventures, constrains Chinese capital penetration in precisely the sectors, hydrocarbons, telecommunications, and financial services, where integration would be most economically transformative (Lebovich 2015). The consequence is that the Chinese relationship diversifies infrastructure financing without fundamentally altering the hydrocarbon dependency constituting Algeria's primary economic vulnerability (Bouckaert 2024). Gulf state capital, primarily Qatari and Emirati, has entered the real estate and

services sectors, but Algeria's nationalist tradition and its antagonism toward political Islam associated with Gulf patronage networks generate normative constraints on engagement depth that persist across administrations and resist conjunctural relaxation (Addi 2017).

The economic domain thus reveals a pattern of structurally bounded diversification: Algeria engages multiple economic partners while the depth of each relationship is constrained by structural conditions operating independently of and frequently against elite preferences (Benramdane 2017; Akacem and Cachanosky 2017). The result is not optimal diversification, which would involve deeper integration with the highest-efficiency partners, but constrained equilibration that maintains optionality while sacrificing the institutional depth, efficiency gains, and investment inflows that deeper integration would provide (Cavatorta and Tahchi 2019). This sacrifice is not chosen in any meaningful sense: it is the outcome of structural conditions that simultaneously generate the diversification imperative and constrain its depth (Lawson 2024), producing the organised suboptimality that the structural hedging framework predicts for states meeting the three threshold conditions specified in the theoretical section (Tessman 2012; Ross 2012). The autonomy-resource paradox thereby reveals a feedback dynamic that existing hedging frameworks have not theorised: the same structural conditions compelling hedging simultaneously erode the resource base that hedging requires, progressively tightening the constraint environment over time.

The Diplomatic Domain: Non-Alignment as Resource and Constraint

Algeria's diplomatic domain constitutes the most complex dimension of its structural hedging architecture, because the normative tradition organising its diplomatic posture functions simultaneously as a strategic resource and as a structural constraint, enabling certain hedging moves while foreclosing others in ways that neither a purely instrumental nor a purely ideational account of Algerian foreign policy adequately captures. Algeria's foundational diplomatic identity is rooted in the FLN's anti-colonial liberation struggle, the Non-Aligned Movement's normative framework, and its central role in the Group of 77's articulation of a New International Economic Order (Mortimer 2015). This is not merely rhetorical heritage: the non-alignment tradition generates genuine international legitimacy that functions as a hedging resource of a distinctive kind,

enabling Algiers to act as a mediator, convener, and norm-articulator in contexts where aligned powers cannot credibly claim neutrality (Zoubir 2004). As Thieux (2019) demonstrates, Algerian diplomacy has consistently prioritised collective sovereignty norms over bilateral transactionalism—a preference reflecting the structural logic of a middle power whose normative capital, rather than material power projection, constitutes its primary diplomatic resource. The structural constraint dimension is equally significant: the principled quality of Algeria’s non-alignment posture limits the pragmatic flexibility that effective hedging sometimes demands, particularly when structural shifts — such as the post-2022 polarisation following Russia’s invasion of Ukraine — make principled abstentionism increasingly costly in diplomatic currency.

Algeria’s UN General Assembly voting record over 2015–2023 provides systematic behavioural evidence of its diplomatic hedging posture. Analysis of records from the UN Bibliographic Information System reveals a consistent pattern of calibrated non-alignment on resolutions involving contested sovereignty and major-power rivalry. On A/RES/ES-11/1, March 2022, condemning Russia’s invasion of Ukraine (UNGA 2022), Algeria abstained alongside China, India, Pakistan, and South Africa—a positioning justified through non-alignment tradition rather than explicit Moscow endorsement (Weilandt 2025). On Palestinian self-determination resolutions, Algeria has voted consistently with the Arab-Global South majority, generating diplomatic capital in African and Global South forums (Matarese 2015; Gbadamosi 2024; Sour 2025). On Syrian conflict resolutions (2016–2019), Algeria favoured sovereignty-protective over intervention-authorising language (Adesnik 2022), positioning adjacent to the Russian-Chinese bloc on procedural questions while maintaining rhetorical distance from substantive alignment. The aggregate pattern is differentiated multilateralism rather than equidistance: voting behaviour varies systematically by issue domain in ways reflecting the structural costs and benefits of alignment in each, rather than a uniform commitment to neutrality.

Algeria’s engagement with the African Union represents the most developed expression of its selective multilateralism. Algiers has advocated consistently within the AU for the inviolability of colonial-era borders—a norm with direct implications for the Western Sahara dispute; for African solutions to African security problems—providing normative cover for Sahelian non-intervention while positioning Algeria as a constructive multilateral actor; and for the primacy of non-interference principles — legitimising resistance to external governance pressure. Algeria’s successful campaign for a non-permanent UN Security Council seat (2024–2025) reflects the institutional translation of this normative activism into global diplomatic positioning, providing a platform for sovereignty norms

articulation while signalling relevance to competing major powers—Russia, China, the United States, and France—as a middle power interlocutor whose engagement carries institutional weight. The structural hedging logic is precise: investment in normative capital through the AU and UN rather than bilateral security commitments generates diplomatic influence not beholden to any single partner, deployable flexibly across shifting alignments.

Algeria's Arab League positioning reveals the limits of its selective multilateralism, where bilateral antagonisms impose structural constraints. The September 2021 severance of Algerian-Moroccan diplomatic relations—following allegations of Moroccan support for Kabylie separatism and the backdrop of Morocco's 2020 Abraham Accords normalisation—has introduced a bilateral antagonism that partially neutralises Algeria's non-alignment posture in the Arab League context (Thieux and Farrah 2025). Morocco's enhanced US and Israeli security backing creates conditions in which Algeria's normative positions are systematically contested by a well-resourced rival, limiting the capacity to project the cooperative multilateralism it deploys effectively in AU and Global South contexts (Soler i Lecha and Escriche 2025). The diplomatic domain is thus characterised by institutional variation: Algeria's non-alignment tradition functions as a genuine resource in some theatres while being partially neutralised by bilateral antagonisms in others, a heterogeneity that single-domain behavioural analyses miss and that the cross-domain framework developed here specifically captures.

Domain Interdependencies and Cross-Domain Trade-Offs

The most analytically significant dimension of Algeria's structural hedging is the way in which hedging gains in one domain systematically generate constraints in another, producing cross-domain trade-offs that limit the aggregate flexibility available to the hedging state in ways that domain-specific analyses consistently fail to detect. Three interdependencies warrant particular attention as they constitute the most direct empirical evidence for the causal mechanism specified in the theoretical framework.

First, Algeria's security dependency on Russian arms platforms has constrained its diplomatic positioning vis-à-vis European partners in the post-2022 international environment (Ghebouli 2023; Zoubir 2024). Its UNGA abstention on Ukrainian sovereignty resolutions, consistent with its non-alignment tradition, was read in European capitals as tacit Moscow alignment,

complicating EU engagement with Algeria on energy, migration, and counterterrorism at precisely the moment when Algerian gas had become more strategically important to Europe following Russian supply disruptions (Shay 2022). The security domain's structural lock-in with Russia thus undermined the diplomatic leverage that Algeria's gas export position might otherwise have provided, illustrating how structural constraint propagates across domains through mechanisms that domain-specific analyses cannot detect. This is the cross-domain trade-off pattern the theoretical framework predicts: a hedging gain in the security domain (maintained Russian arms supply) generating a constraint in the diplomatic domain (reduced European alignment credibility) that simultaneously constrains economic leverage.

Second, Algeria's economic non-integration with Western partners limits the institutional depth of its EU security cooperation. The EU's most intensive North African security partnerships, with Tunisia and Morocco, have been facilitated by Association Agreements embedding security collaboration within broader economic frameworks (Boudjemaa 2025). Algeria's reluctance to conclude a deep and comprehensive free trade agreement with the EU, driven by sovereign economic concerns and resistance to deindustrialisation risk, has correspondingly limited the institutional architecture available for security cooperation, forcing Algiers to manage EU security relationships through ad hoc bilateral channels rather than robust multilateral frameworks (Barbieux and Bouris 2025). The economic domain's structural constraint, the 51/49 rule and hydrocarbon-centric development model, thereby propagates into the security domain, reducing the depth of available cooperation instruments.

Third, Algeria's diplomatic investment in AU and Global South legitimacy norms occasionally conflicts with the economic interests of Gulf investors and Chinese infrastructure partners who prefer transactional relationships uncomplicated by normative frameworks. Algeria's insistence on embedding economic relationships within a sovereignty-protective, non-interference framework limits the depth and speed of economic diversification away from hydrocarbons, reinforcing the very dependency that represents the most serious long-term threat to its strategic autonomy (Chabouni et al. 2024). The diplomatic domain's normative architecture thereby constrains the economic domain's capacity for structural transformation.

These interdependencies establish that structural hedging is not unconstrained portfolio optimisation but constrained equilibration among competing domain logics—a distinction carrying significant implications for how the concept should be operationalised in comparative analysis (Figiaconi 2025; Gonzalez-Pujol 2024). The cross-domain trade-off pattern also constitutes the

most theoretically distinctive empirical finding of this study: it distinguishes the structural constraint prediction from domain-specific rational-choice optimization; it is consistent with the durability standard, persisting across leadership transitions rather than tracking conjunctural political changes; and it reveals organized suboptimality, the sacrifice of efficiency, institutional depth, and diplomatic range, that cannot be explained by preference-based accounts but is precisely what the structural framework predicts for states operating at the threshold conditions specified in Section 3.

These three interdependencies carry a methodological implication that extends beyond the Algerian case: comparative structural hedging research that analyses security, economic, and diplomatic domains in isolation will systematically underestimate the aggregate constraint operating on the hedging state, because cross-domain trade-offs, which constitute the most theoretically distinctive prediction of the structural framework, are invisible to within-domain analysis. A domain-integrated analytical framework is therefore not merely theoretically preferable but methodologically necessary for assessing whether a given state's hedging posture is structurally generated or preference-driven (Marston 2024; Min 2025). The organised suboptimality that the Algerian case exhibits simultaneously across all three domains—maintaining a security dependency that generates diplomatic costs, sustaining an economic architecture that limits security cooperation depth, and deploying diplomatic capital that constrains economic integration—is the empirical signature of structural hedging constraint; a signature that only cross-domain analysis can reliably detect.

Theoretical Implications: Structural Hedging in the Global South

Algeria's case generates several implications for structural hedging theory extending beyond the Indo-Pacific literature from which the framework predominantly derives (Ciorciari and Haacke 2019; Korolev 2019). Most significantly, it reveals that for resource-exporting Global South middle powers, the primary structural constraint on hedging is not the security environment per se—as analyses of Southeast Asian hedgers facing Chinese power tend to emphasise—but the intersection of commodity dependency and regime legitimacy (Kuik 2008; 2016). Algeria's fiscal dependence on hydrocarbon revenues constrains economic diversification, limiting in turn the diplomatic and

security flexibility that hedging requires. This nexus between resource structure and strategic autonomy is undertheorized in frameworks focused on trading states or manufacturing-based economies (Lowi 2009; Martinez 2012). More fundamentally, it reveals a feedback dynamic that existing models cannot capture: the same structural conditions compelling hedging simultaneously erode the resource base that hedging requires, progressively tightening the constraint environment over time. A more adequate theoretical framework for structural hedging in this context must treat domestic political economy—and specifically the structure of commodity dependency—as constitutive of rather than contextual to the structural constraint mechanism.

Algeria also demonstrates that non-alignment traditions function simultaneously as resources and constraints within the structural hedging framework (Byrne 2015). As a legitimacy-generating posture, non-alignment provides genuine diplomatic currency—enabling mediator, convener, and norm-articulator roles in contexts where aligned powers cannot credibly claim neutrality, and generating the normative capital that partially substitutes for hard power limitations. Yet the principled quality of this tradition limits the pragmatic flexibility that effective hedging sometimes demands, particularly when structural polarisation, as following Ukraine, renders principled abstentionism increasingly costly. Structural hedging for ideologically constituted middle powers thus involves not only portfolio management across external partnerships but also the management of internal normative tensions between identity commitments and strategic imperatives — a dimension that (Lim and Cooper 2015) framework, focused primarily on behavioural outputs, does not fully capture. This observation points toward a productive theoretical dialogue between structural hedging theory and the broader literature on regional powers and status-seeking (Nolte 2010; Hurrell 2006) for states like Algeria, hedging and prestige management are not separable strategic logics but mutually constitutive dimensions of a single foreign policy orientation, and any theoretical framework that treats them separately will systematically misspecify the structural constraint each generates on the other.

Finally, Algeria's case underscores the importance of temporal horizons in structural hedging analysis. Many of Algeria's current hedging positions—maintaining Russian arms dependency, limiting EU economic integration, investing in Global South diplomacy—are structurally coherent relative to present conditions. Their adequacy relative to the medium-term future, in which energy transition trajectories, Sahelian state fragility, and potential Moroccan-US security consolidation will substantially alter Algeria's strategic environment, is considerably more uncertain. Structural hedging theory would benefit from

explicit incorporation of this temporal dimension — distinguishing between hedging configurations that preserve optionality in the short run and those that build adaptive capacity for structural change over time (Tessman 2012). Without it, the framework risks mistaking structural coherence at a given moment for strategic resilience over time, a conflation with potentially serious analytical consequences for states whose hedging architecture, like Algeria's, is temporally asymmetric between present leverage and future vulnerability.

Taken together, these three theoretical implications point toward a research agenda that is both comparative and theoretically integrative. Comparatively, the structural hedging framework must be extended systematically to the Global South theoretical population—Nigeria, Iran, and Venezuela suggest themselves as priority cases—before its explanatory scope can be assessed with confidence. Theoretically, the framework requires integration across four dimensions that the Algerian case has rendered analytically visible: a political economy dimension incorporating resource structure as a constitutive variable; a domain-interdependency dimension mapping constraint propagation across security, economic, and diplomatic logics; an identity dimension treating normative traditions as structural rather than merely ideational variables; and a temporal dimension distinguishing configurations that preserve optionality from those building adaptive capacity. These are not incremental refinements but substantive theoretical extensions whose development will require sustained engagement with both the hedging literature and the broader International Relations debates on structure, agency, and the political economy of middle power autonomy in an era of systemic transformation.

Conclusion

This article has argued that Algeria's foreign policy architecture constitutes a theoretically productive instance of structural hedging constraint that the existing literature, anchored in East and Southeast Asian cases and organised around agency-centric explanatory frameworks, has not been equipped to capture. Across security, economic, and diplomatic domains, Algiers has consistently maintained managed diversification, cultivating multiple external relationships of asymmetric depth while systematically resisting the institutional commitments that would convert any single partnership into a binding alignment. This posture is not opportunistic improvisation: it reflects a deeply institutionalised strategic culture rooted in the FLN's anti-colonial heritage, the

ANP's organisational primacy, and the normative architecture of Non-Aligned Movement membership, and, critically, it reflects the structural conditions that render this culture's prescriptions simultaneously rational and increasingly constraining. The consistency of this orientation across the Boumediene, Bouteflika, and Tebboune administrations, spanning state socialism, rentier consolidation, and post-Hirak political reconfiguration, is precisely what the structural constraint argument predicts and what preference-based accounts cannot explain without invoking a remarkable continuity of elite preferences that, implausibly, transcends ideological change.

The analysis has identified two findings with theoretical implications extending beyond the Algerian case. The autonomy-resource paradox, in which the hydrocarbon revenues enabling Algeria's strategic posture simultaneously generate the fiscal dependency narrowing its strategic options, is a structural feature of resource-exporting Global South middle powers rather than an Algerian peculiarity. Its theoretical incorporation requires treating domestic political economy as constitutive of, rather than merely contextual to, the structural constraint mechanism, a modification with significant consequences for the framework's comparative applicability. Domain interdependency, the finding that hedging gains in one domain systematically constrain options in another, producing organised cross-domain suboptimality, points toward a more architecturally complex theoretical framework than the behavioural typologies currently dominating hedging scholarship are designed to support. These two findings, taken together, suggest that structural hedging theory requires both a political economy extension and a domain-integration extension before it can adequately account for the hedging architectures of resource-dependent Global South middle powers.

The present analysis has limitations that constrain its claims. A single-case design cannot establish generalizability to the broader theoretical population; systematic comparison with Nigeria, Iran, and Venezuela, partial structural comparators sharing hydrocarbon dependency, regional middle power status, and non-alignment traditions, is necessary to determine whether the patterns identified here constitute a distinctive structural type or a contingent configuration. Reliance on publicly available sources means that analysis operates at the level of behavioural pattern rather than elite deliberation, a limitation compounded by the opacity of Algerian decision-making, which retains significant informal influence over foreign policy outputs. These limitations notwithstanding, the Algerian case offers a theoretically generative vantage point from which to extend the structural hedging framework in four directions: toward a political economy of hedging taking resource structures

seriously as constitutive variables; toward a domain-interdependency model mapping cross-domain trade-offs rather than treating domains as analytically independent portfolios; toward an identity-sensitive account recognizing normative traditions as constitutive constraints rather than rhetorical decoration; and toward a temporal theory distinguishing configurations preserving optionality in the short run from those building adaptive capacity for structural change. Algeria is, in this sense, not simply an application of existing theory but a productive challenge to it, one that the field of middle power studies in the Global South is only beginning to address.

The broader significance of the structural constraint argument extends beyond the hedging literature to the wider debate in International Relations on the relationship between systemic structure and state behaviour in a post-hegemonic international order. If the argument advanced here is correct, that geopolitical fragmentation does not merely incentivise hedging but progressively compels it by closing off the structural preconditions for balancing and bandwagoning, then the proliferation of hedging postures across the international system is not a sign of increasing strategic sophistication among middle powers but a structural symptom of systemic transformation. Hedging, on this reading, is what states do when the international order no longer provides the structural clarity that allows them to choose more decisive orientations. This has implications not only for how scholars theorise middle power foreign policy but for how policymakers in major powers understand the behaviour of states that appear to be playing both sides: what appears as strategic ambiguity or opportunistic fence-sitting may be the structurally induced response of states for whom fragmentation has rendered any other posture prohibitively costly. Understanding hedging as a structural constraint rather than a strategic preference is not merely an academic refinement but a contribution to the diplomatic literacy that a fragmented international order increasingly demands.

Приморан на хеџинг: објашњење спољне политике Алжира у фрагментисаном међународном поретку

Лотфи САУР¹

Апстракт: Овај чланак ревидира концепт стратешког хеџинга у смислу структурног ограничења, а не дискреционог избора у погледу спољне политике за силе средње величине у међународном поретку који се све више франгментише. Иако постојећа истраживања, усмерена претежно на контексте Источне и Југоисточне Азије, третирају хеџинг као инструмент стратешке флексибилности, она ипак недовољно теоретски обрађују системске услове који чине хеџинг готово нужним, а не преференцијалним избором. Ослањајући се на структурисану интерпретативну анализу случајева спољне политике Алжира у областима безбедности, економије и дипломатије, овај чланак износи пробабилистичко-структурни аргумент: да пресек мултиполарне фрагментације, зависност од ресурса и институционализоване несврстаности, генерише ограничења у свим доменима која на најекономичнији начин објашњавају доследан став Алжира према хеџингу, без обзира на преференције у погледу лидерства или ситуационе варијације. Ова анализа идентификује два теоријски значајна налаза, а то су парадокс аутономије и ресурса, у којем приходи од сирове нафте и природног гаса истовремено омогућавају и ограничавају стратешку флексибилност, као и динамику међузависности домена, у којој добици од хеџинга у једној области, систематски генеришу ограничења у другој, која постојећи оквири понашања нису обухватили на одговарајући начин. Проширујући теорију структурног хеџинга на силу средње величине која је ситуирана у Северној Африци и припада Глобалном Југу, овај чланак даје свој допринос актуелним дебатама о прилагођавању сила средње величине и еволуирајућој архитектури фрагментисаног међународног поретка.

Кључне речи: стратешки хеџинг, силе средње величине, Алжир, геополитичка фрагментација, структурна ограничења, несврстаност.

¹ Редовни професор, Катедра за политичке науке, Факултет правних и политичких наука, Универзитет „Мустафа Стамболи“ у Маскари, Алжир. Е-пошта: l.sour@univ-mascara.dz, ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8783-9340>.

Увод

Савремени међународни поредак карактерише истовремено ширење центара моћи који се међусобно надмећу, фрагментација институционалних оквира који су некада организовали колективну акцију и умножавање сфера утицаја које се преклапају и који су отпорни на стабилно хијерархијско уређење (Ikenberry 2018). За силе средње величине, односно за државе које поседују значајне регионалне капацитете, али којима недостају материјални ресурси да самостално обликују системске исходе, ова структурна трансформација генерисала је сложену стратешку неизвесност: како се појављују нови потенцијални партнери, избори за усклађивање са њима истовремено се множе и доносе нова ограничења, док цена искључиве посвећености било ком појединачном партнеру расте (Woo 2021). У овом контексту, стратешки хеџинг поново добија на аналитичком значају као оквир за разумевање прилагођавања спољне политике сила средње величине.

Постојећа наука углавном је концептуализовала хеџинг као дискрециони инструмент, односно флексибилну стратегију путем које државе диверсификују ризике, чувају аутономију и сналазе се у неизвесности без обавезивања на круте структуре усклађивања (Medeiros 2005). Развијена првенствено имајући у виду силе средње величине Источне и Југоисточне Азије које су се сналазиле што су боље умеле и могле током успона кинеске моћи, следећа литература је пружила важне увиде у тактичка образложења држава које прибегавају хеџингу (Kuik 2008; Tessman 2012; Lim and Cooper 2015; Kuik 2016; Haacke 2019; Jones and Jenne 2022; Marston 2024). Ипак, ова литература у аналитичком смислу остаје ограничена у два аспекта. Прво, претежно је усмерена на посредништво: стављајући у први план државне преференције, калкулисање самих елита и домаће политичке променљиве, она представља хеџинг као стратешки избор, а не као структурни одговор, при чему се потцењује степен у којем системски услови сужавају распон одрживих опција које су доступне силама средње величине (He and Feng 2023). Друго, географски је концентрисана: силе средње величине на Глобалном Југу зависе од ресурса, чија је структурна изложеност организована око зависности од робе, пост-колонијалних норми у смислу суверенитета и традиција несврстаности, које остају теоретски недовољно дефинисане. Ово поље даје софистицирана објашњења о томе како државе на различите начине прибегавају хеџингу, али недостаје адекватна теорија о томе зашто, под специфичним структурним условима, све више не могу себи да приуште хеџинг.

Овај чланак износи структурни аргумент у циљу попуњавања ове празнине. У условима геополитичке фрагментације коју карактерише мултиполарно надметање, институционална некохерентност и ерозија предвидивих обавеза великих сила, стратешки хеџинг се теоријски прецизније дефинише као структурно стање у којем цена дефинитивног усклађивања ескалира нелинеарно, док се ризици искључивања из алтернативних мрежа истовремено интензивирају, а распон стратешки одрживих алтернатива хеџингу се прогресивно сужава (Kuik 2021). Овај аргумент је пре пробабилистички, него детерминистички: тврдња није да алтернативе хеџингу нису доступне, већ да их структурни услови прогресивно кажњавају, чинећи хеџинг не једином, већ све више најјефтинијом опцијом (Geeraerts and Salman 2016). Ова разлика је важна у теоретском смислу: она објашњава не само зашто је хеџинг у условима неизвесности у инструменталном смислу рационалан, већ и зашто се конвергентно усваја у државама са радикално различитим домаћим конфигурацијама, што представља образац конвергенције за који посредничко-центрични прикази нису структурно довољно опремљени да пруже одговарајуће објашњење (Kakachia, Lebanidze and Kakabadz 2024).

Алжир је изабран као парадигма (Gerring 2007) из теоријске популације сила средње величине Глобалног Југа које извозе своје ресурсе, у комбинацији са значајним регионалним војним капацитетом, институционализованом традицијом несврстаности и вишесмерном спољном изложеношћу (Jordaan 2003). Делимични структурни компаратори укључују Нигерију, Иран и Венецуелу. Алжир је изабран из три разлога: показује теоријски механизам са изузетном аналитичком јасноћом; његова структурна изложеност односима конкурентских великих сила је необично свеобухватна (Zoubir and Aghrout 2012); и компромиси генерисани његовом архитектуром хеџинга видљиви су у више домена уз релативну транспарентност, чиме се добија база доказа из више области коју структурни механизам захтева (Zoubir 2023).

Методолошки гледано, чланак користи структурисану анализу тумачења овог случаја са логиком праћења процеса (Beach and Pedersen 2013), тако што прати узрочни механизам кроз који структурни услови претварају спољне политике у видљиве исходе у три аналитички различита, али емпиријски међусобно зависна домена. Ова студија подржава тврдњу да постоји теоријска, а не статистичка генерализација (Yin 2018): показујући да у овом парадигматском случају узрочни механизам функционише, стварају се аналитичка очекивања за структурно аналогне случајеве које каснија упоредна истраживања могу да процене. Докази се црпе из четири

категорије примарних извора: званичне изјаве Алжира о спољној политици и председнички говори; записници о гласању у Генералној скупштини УН (2015–2023) из Библиографског информационог система УН; подаци о трансферу оружја из базе података о трансферу оружја *SIPRI* (2025); те фискални и трговински подаци из Алжирског економског монитора Светске банке (2025). Емпиријске тврдње се износе на нивоу обрасца понашања, а не на нивоу интенционалности елите, док се уочљиви резултати спољне политике анализирају као показатељи структурних ограничења, а не као директан доказ намерних процеса којима доступни извори не могу поуздано да приступе.

Излагање аргументације одвија се на следећи начин. Други одељак даје преглед литературе о хеџингу и лоцира аргумент структурних ограничења у односу на његове главне алтернативе. Трећи одељак се бави развојем теоријског оквира, те наводи узрочни механизам разликујући структурно предвиђање од инструментализма рационалног избора и структурно реалистичког балансирања. Одељци четири и шест дају анализу алжирске архитектуре хеџинга у областима безбедности, економије и дипломатије. Седми одељак мапира међузависности и компромисе између домена који чине аналитички најзначајнији налаз ове студије. Осми одељак повлачи теоријске импликације за структурни хеџинг на Глобалном Југу.

Од могућности избора до ограничења: позиционирање структурног аргумента

Доминантни правац истраживања хеџинга третира га као инструменталну стратегију спољне политике коју усвајају силе средње величине, како би се снашле у ризицима усклађивања у условима асиметрије моћи. Куикова (Kuik 2018) утицајна типологија, која разликује хеџинг везан за обавезивање, ограничено прихватање, економски прагматичан и хеџинг порицања доминације, даје објашњење за варијације у понашању међу субјектима који прибегавају хеџингу, али претпоставља да државе бирају из менија доступних опција на основу преференција и структура могућности. Слично томе, Кога (Koga 2018) наглашава стратешки прорачун елита у одређивању облика и интензитета хеџинга. Тесманов (Tessman 2012) концепт структурног хеџинга идентификује системску хијерархију као обликовање понашања хеџинга, што представља значајно одступање од теорија заснованих искључиво на

преференцијама, док задржава инструменталистичко језгро: хеџинг остаје рационална стратегија диверсификације портфолија коју усвајају државе које су у стању да процене алтернативе. Ниједан од ових оквира не објашњава адекватно конвергентно усвајање хеџинга у државама са радикално различитим домаћим конфигурацијама и лидерским оријентацијама, конвергенција које сугеришу да тежиште објашњења лежи у структурном окружењу, а не у карактеристикама појединачних актера.

Недавна истраживања почела су да се баве овим ограничењем. Систематски типолошки третман Чорчијарија и Хакеа (Ciorciari and Haaske 2019), што је и најригорознији дефинициони оквир до данас, разликује тврди од меког хеџинга, као и стратегије доминантног ангажовања од стратегија доминантног хеџинга, те експлицитно идентификује географску концентрацију поља као теоријско ограничење. Разлика коју праве између хеџинга као бихејвиоралног резултата и хеџинга као стратешке логике, коју је Кога (Koga 2018) додатно развио, овде је на директан начин релевантна: аргумент структурног ограничења делује на нивоу стратешке логике, а не на нивоу било које специфичне конфигурације понашања. Ачарјина (Acharya 2017) дијагноза транзиције светског поретка, у којој фрагментација у вишеструке нормативне оквири са конкурентским тврдњама о легитимитету нарушава предвидљивост обавеза великих сила, пружа индиректну структурну подршку: у плуриверзуму конкурентских нормативних поредака, потпуно усклађивање носи ризик од делегитимизовања државе кроз алтернативне нормативне заједнице, чинећи управљање портфолијом рационалним одговором на нормативну колику и на геополитичку фрагментацију. Хамеири и Џоунс (Hameiri and Jones 2018) проширују ову логику институционално, показујући да фрагментиране архитектуре управљања генеришу вишеструке конкурентске канале путем којих спољни актери ангажују државе у развоју, док истовремено умножавају опције усклађивања и цену неучествовања у било којој од њих.

Литература о силама средње величине нуди комплементарне теоријске ресурсе које литература о хеџингу није довољно искористила. Разлика коју прави Џордан (Jordaan 2003) између традиционалних и сила средње величине у настајању, на директан начин је релевантна: алжирска архитектура хеџинга, утемељена у пост-колонијалном пројекту изградње државе и традицији несврстаности са истинском нормативном дубином, није обухваћена оквирима за управљање портфолијом безбедности који су првенствено осмишљени за етаблиране трговинске државе попут Јужне Кореје или Аустралије. Вомакова (Womack 2015) анализа асиметричних

односа утврђује да је структурни субјект који користи хеџинг уграђен у више асиметричних дијада и да управљање овим асиметријама подразумева спречавање било ког појединачног покровитеља да стекне одлучујући утицај, што имплицира оперативно језгро хеџинга. Нолтеов (Nolte 2010) оквир за регионалне силе и њихове стратегије легитимитета, наглашава да је хеџинг за државе попут Алжира уједно и стратегија производње легитимитета: традиција несврстаности, мултилатерални активизам и посредничке улоге, генеришу нормативни капитал који делимично компензује ограничења тврде моћи. Ова димензија легитимности припада теоријском оквиру, а не закључку, зато што је конститутивна за аргумент структурних ограничења, а не само његова илустрација.

Позиционирањем Алжира у овај дискурс, студија концептуално унапређује ову област тако што помера објашњење са питања зашто државе бирају хеџинг, на питање зашто под специфичним структурним условима све више не могу себи да приуште да то не ураде; упоредо са тиме, показано је да се структурна логика хеџинга активира пресеком мултиполарности, институционалне фрагментације и зависности од ресурса где год се ови услови појаве; емпиријски, при чему се Алжир узима као парадигматски случај да би се илустровало како системска фрагментација генерише међудоменска ограничења која ни посредничко-центрични наративи хеџинга нити структурно реалистичка предвиђања балансирања не могу адекватно да предвиде.

Теоријски оквир: узрочни механизам структурног ограничења хеџинга

Постојећа литература је са значајном прецизношћу утврдила карактеристике понашања држава које користе хеџинг. Теоријско питање којим се овај чланак бави је већ постојеће и јасно: не како хеџинг изгледа, већ зашто, под специфичним структурним условима, државе стреме ка хеџингу као доминантној спољнополитичкој оријентацији, без обзира на домаће конфигурације и преференције лидера. Ово питање конвергенције захтева структурну теорију, а не објашњење засновано на преференцијама.

Овде је неопходно прелиминарно појашњење. Чланак не подупиरे снажну детерминистичку тезу да алтернативе хеџингу нису доступне. Таква тврдња је пробабилистичка и компаративно-структурална: у условима геополитичке фрагментације, цена дефинитивног усклађивања расте

нелинеарно, ризици искључивања из алтернативних мрежа се истовремено интензивирају, док се распон одрживих алтернатива прогресивно сужава. Структурно ограничење није порицање посредништва, већ спецификација скупа опција унутар којег посредовање делује: то је оно ограничење у којем су алтернативе хеџингу доступне у принципу, али све више кажњавајуће у пракси. Ова формулација је у складу са оним што Чорчијари и Хаке (Ciorciari and Haacke 2019) називају подстицајним хеџингом на дужи рок, која се проширује прецизирањем системских услова који трансформишу подстицаје у готово нужности када фрагментација достигне праг на којем ниједан партнер у савезу не може да обезбеди пун спектар безбедносних, економских и дипломатских добара која су потребна сили средње величине.

Традиција структурног реализма (Waltz 1979; Walt 1987) генерише конкурентско предвиђање које мора да се реши директно: под системским притиском, државе би требало да балансирају против доминантних претњи или да се придруже доминантним силама. Зашто, онда, фрагментација производи заштиту, а не ове исходе? Балансирање захтева довољно кохезивну контра-коалицију и релативно јасну хијерархију претњи, односно доминантну претњу која мобилише колективни одговор. Придруживање захтева доминантну силу која је довољно атрактивна или моћна да апсорбује прилагођавање по прихватљивој цени (Schweller 1994; Wohlforth 1999). Фрагментација води ка деструкцији управо ових предуслова: вишеструки центри који се међусобно надмећу стварају двосмисленост претњи која поништава уравнотежене коалиције; одсуство хегемонистичког сидра уклања циљ придруживања (Pape 2005); и ширење институционалних оквира који се узајамно преклапају чини потпуно неучествовање прогресивно скупљим од калибрисаног вишесмерног ангажовања (Mearsheimer 2019). Структурни хеџинг није транспоновано предвиђање структурног реализма, он је исход који се јавља када се предуслови предвиђања структурног реализма растворе путем фрагментације (Korolev 2019).

Узрочни механизам који повезује системску фрагментацију са структурним ограничењима хеџинга делује кроз три канала интеракције. Пре свега, ескалација цене усклађивања: како се конкурентски центри моћи умножавају и њихово ривалство интензивира, ексклузивно усклађивање са било којим од тих центара све више искључује приступ ресурсима, тржиштима и безбедносним добрима која контролишу други центри (Goh 2008). У фрагментираном мултиполарном систему, цене таквих компромиса се мултипликују: што се више центара надмеће, то је већа цена

ексклузивног усклађивања (Lake 2009). Друго, интензивирање ризика од искључења: како конкурентски центри развијају паралелне институционалне архитектуре, одвојене мултилатералне форуме, алтернативне финансијске механизме, конкурентске безбедносне оквири, цена неучешћа у било којој појединачној архитектури расте зато што искључење из једне, сигнализира усклађеност са њеним ривалима (Farrell and Newman 2019). Треће, ерозија кредибилитета усклађености: у фрагментираним системима, велике силе не могу на кредибилан начин да се обавезу на дугорочна партнерства, имајући у виду да се њихови стратешки приоритети мењају са мултиполарном конкуренцијом, чиме се ствара структурна преференција за одржавање могућности избора у односу на рањивост ексклузивне посвећености (Rathbun 2011; Kydd 2005).

Теорија зависности од ресурса (Pfeffer and Salancik 1978) и теорија контингенције (Lawrence and Lorsch 1986), пружају корисне организационе аналогije за овај механизам, иако њихова примена на међународном нивоу захтева експлицитан превод. Државе, попут организација уграђених у асиметричне ланце снабдевања, управљају изложеношћу критичним спољним актерима чија контрола над есенцијалним ресурсима генерише структурни утицај. Силе средње величине, зависне од вишеструких центара који се надмећу за безбедносна добра, капитал, технологију и приступ тржишту, морају да диверсификују изложеност међу добављачима, како би спречили било ког појединачног добављача да стекне утицај који би генерисала ексклузивна зависност (Kuik 2016). Прелазак са организације на тржишту на државу у међународном систему подразумева важне прекиде у аналогiji: државе се не суочавају са организационом неликвидношћу, а анархични системи не пружају институционални регулатор који је еквивалентан домаћем праву. Ови прекиди у аналогiji ограничавају, али не поништавају саму аналогiju. На сличан начин се примењује и основни увид теорије контингенције: став структурног хеџинга није универзална преференција у циљу флексибилности, већ условни одговор на окружење које карактерише мноштво претњи, низак кредибилитет усклађености и густа институционална конкуренција (Ikenberry 2018).

Аргумент структурног ограничења захтева спецификацију граничних услова под којима структурни подстицаји ка хеџингу прелазе из јаке преференције у готово нужност. Потребно је да истовремено буду присутна три услова: мултиполарна густина, довољно интензивно ривалство међу центрима моћи који се међусобно надмећу како би ексклузивно усклађивање генерисало превелику цену усклађивања са свим осталима (Kuik 2021); институционална фрагментација, односно конкурентски центри

са довољно паралелним институционалним архитектурама како би неучествовање у било којој од њих имало значајну цену (Morse and Keohane 2014); и зависност од ресурса, односно довољна зависност од више центара који се надмећу за критичну робу да би губитак снабдевања било ког појединачног центра створио неприхватљиву стратешку рањивост (Drezner 2021). Алжир испуњава сва три гранична услова истовремено, што га чини теоретски одговарајућим местом за развој и тестирање стреса за аргумент структурних ограничења.

Домен безбедности: структурна везаност и мултивекторско ангажовање

Безбедносна ситуација Алжира представља структурно најјаснији израз ограничења које овај теоријски оквир идентификује. Оперативно окружење са којим се суочава Национална народна армија (АНП), највећа стајаћа војска у Африци по издацима за одбрану (Bove and Brauner 2016; Liang et al. 2025), дефинисан је преко вишесмерних претњи које се преклапају и за које би структурно реалистички прикази предвидели да би требало да генеришу уравнотежено понашање, али које уместо тога генеришу мултивекторску диверсификацију коју предвиђа теорија структурног хеџинга. На југу, хронична нестабилност Сахела генерише стална терористичка преливања из Малија, Нигера и Буркине Фасо, чији су узастопни војни пучеви после 2020. године убрзали крхкост држава и створили готово стални извор ширења наоружаних недржавних актера преко проширене јужне границе Алжира (Thurston 2020). На истоку, нерешено урушавање либијске државе које сада улази у другу деценију, генерише стални прилив оружја, бораца и илегалних миграција (Lacher 2020). На западу, прекид дипломатских односа између Алжира и Марока 2021. године, након затварања гасовода Хаси Р'Мел (Hassi R'Mel) од стране Алжира и навода о подршци које Мароко пружа сепаратистима из Кабилије, уводи билатерални антагонизам који компликује продубљивање безбедносних веза Марока са Сједињеним Државама и Израелом након нормализације коју су донели Аврамови споразуми (Sour 2022; Soler i Lecha and Escriche 2025). Ова вишесмерна конфигурација претњи је по природи структурна, а не конјунктурна: она је опстала кроз све администрације, стварајући трајну безбедносну изложеност којом се не може управљати

кроз сарадњу са било којим појединачним спољним партнером, а да се притом не генерише превелика цена по односе са осталима.

Примарно безбедносно партнерство Алжира јесте партнерство са Русијом, што чини однос чија се структурна дубина тачно описује као везаност, а не као преференција (Katz 2007). Ово партнерство потиче из доба совјетске ере и снабдевања оружјем којим се АНП опремала током рата за независност, при чему се зависност у доктрини, обуци, инфраструктури за одржавање и логистици резервних делова током шест деценија повећала и прерасла у трошкове преласка који се не могу брзо преокренути без обзира на конјунктурне промене у алжирско-руским односима (Sour 2024). По вредности трансфера током периода 2018–2022, приближно седамдесет процената главних набавки конвенционалног наоружања Алжира потиче из Русије, укључујући борбене авионе Су-30 МКА и Су-34, системе противваздушне одбране класе С-300 и С-400 и главне борбене тенкове Т-90 (George et al. 2026; Zoubir 2024), што чини раст од приближно педесет пет процената у периоду 2008–2012, док је остатак распоређен првенствено између Кине (приближно тринаест процената) и Немачке (приближно осам процената) (Vieira 2023). Ова путања одражава структурно продубљивање зависности од ове платформе, а не конјунктурне преференције: захтеви у погледу интер-операбилности, обученог особља, уговора о одржавању и доктринарној интеграцији, генеришу цену преласка која функционално ограничава способност Алжира да се брзо ребалансира ка западним добављачима (Němečková, Melnikovová and Piskunova 2021).

Алжир се доследно уздржавао од формализовања ове безбедносне зависности у савезнички однос, што је став чија је структурна логика дефинисана прецизније од пуког идеолошког несврставања (Strategic Comments 2025). Формални споразум о међусобној одбрани са Москвом искључио би сарадњу у области размене обавештајних података и управљања границама у борби против тероризма која постоји са државама чланицама ЕУ, посебно са Италијом и Немачком, у оквирима попут стратегије ЕУ за Сахел (Zardo and Loschi 2022); прекид дијалога у области безбедности са Сједињеним Државама путем Глобалног форума за борбу против тероризма и билатералних војних контаката (Ammour 2022); и сигнализирање да се прављење избора у погледу усклађивања у претећем окружењу Алжира из више смерова, чини структурно контрапродуктивним (Hill 2019). Структурно ограничење делује управо на онај начин на који то узрочни механизам предвиђа: формални савез са Русијом смањио би један извор стратешке рањивости, док би истовремено појачао изложеност другима, што би довело до нето повећања структурног ризика. У складу са

Тесмановим (Tessman 2012) концептом диверсификације портфолија, Алжир одржава опције са конкурентским странама које могу да му осигурају безбедност, како би спречио било ког појединачног партнера да стекне одлучујући утицај.

Уздржавање Алжира од регионалних војних интервенција, одбијање да учествује у МИНУСМА, операцији Баркан или заједничким снагама Сахела Г5, генерисано је на структурни, а не само на идеолошки начин (Mortimer 2015). Војна интервенција собом носи превелике структурне трошкове: уплитање у фракцијске сукобе који превазилазе капацитете принуде било које појединачне државе, домаћа политичка рањивост која настаје услед усмеравања ресурса на неконтролисана попришта и антагонизацију суседних држава чија је безбедносна сарадња потребна Алжиру за продужено управљање границама. Сходно томе, инструмент безбедности који је Алжиру потребан у Сахелу био је дипломатски. Споразум о миру и помирењу са Малијем / Споразум из Алжира (2015), представља његову најзначајнију примену и, што је од кључног значаја, његов најпоучнији неуспех (Thieux 2019). Овај Споразум, који никада није у потпуности спроведен, замењен је војним пучевима у Малију 2020. и 2021. године, протеривањем операције Баркан (Joffé 2022) и преусмеравање Малија ка руском обезбеђивању путем Афричког корпуса (Manfredi Firmian 2025). Пропаст споразума није доказ против аргумента структурног хеџинга, већ доказ читавог обима разних услова: када се структурно окружење погорша изван ресурса сила средње величине да одржи стабилизацију, дипломатски инструменти структурног хеџинга достижу своје границе (Korolev 2025; Нааске 2019). Безбедносна архитектура Алжира стога не одражава оптималну диверсификацију портфолија, већ ограничену равнотежу унутар структурно генерисаних ограничења, што је образац који теоријски оквир посебно предвиђа.

Домен економије: парадокс аутономије и ресурса

Домен економије Алжира представља најконцентрисанији израз парадокса аутономије и ресурса који теоријски оквир идентификује као посебан структурни изазов са којим се суочавају силе средње величине на Глобалном Југу које извозе ресурсе. Сирова нафта и природни гас чине приближно деведесет процената извозних прихода и шездесет процената фискалних прихода (World Bank 2024; MMF 2025), што је структурна

концентрација која карактерише Алжир као једну од земаља са највећом зависношћу од прихода од робе у региону Блиског истока и Северне Африке (Karl 1997; Ross 1999). Ова концентрација истовремено омогућава и ограничава стратешку аутономију на начине који не могу да се раздвоје без аналитичког искривљавања архитектуре хеџинга коју она производи. Са стране која отвара могућности, приходи од сирове нафте и природног гаса финансирају војне расходе који чине темељ безбедносне позиције Алжира, социјалну сигурност које одржава легитимитет режима и дипломатски активизам који генерише нормативни капитал који Алжир користи у мултилатералним форумима (Volpi 2013). Са стране која ограничава, ова фискална архитектура излаже Алжир циклусима цена робе и концентрацији извозног тржишта на начине који у фундаменталном смислу ограничавају распон економски одрживих конфигурација спољне политике: трајни пад прихода од сирове нафте и природног гаса истовремено би довео до ерозије војних капацитета, друштвеног уговора и дипломатског утицаја, што би довело до каскадног смањења капацитета заштите од ризика у сва три домена. Економски домен зато није једна од неколико променљивих у алжирској архитектури заштите од ризика, већ њена структурна подлога, материјални основ на којем се граде безбедносне и дипломатске опције и из чијих ограничења се оне шире.

Примарни вектор економске изложености Алжира јесте његов извоз гаса у ЕУ, посебно у Италију, Шпанију и Француску путем инфраструктуре гасовода Медгаз и Трансмед (Voytyuk 2023). Позиција Алжира као кључног добављача гаса јужној Европи даје му структурну полуку која се може конвертовати у дипломатски капитал у преговорима о оквирима за управљање миграцијама, трговинским преференцијама и признавању алжирских ставова о суверенитету Западне Сахаре (Escribano 2025). Извоз алжирског гаса у Италију повећан је за приближно педесет процената између 2021. и 2023. године, што одражава диверсификацију снабдевања Европе у односу на Русију након инвазије на Украјину (Ouki 2023). С друге стране, дугорочно гледано, асиметрија зависности одражава се у фискалном правцу Алжира: путање европске енергетске транзиције, у оквиру законодавних оквира ЕУ „Fit for 55“ (Schlacke et al. 2022), као и убрзање примене обновљивих извора енергије, пројектују одрживо смањење потражње за фосилним горивима чији временски оквир Алжир не може да контролише и чије фискалне последице не може да апсорбује без фундаменталног реструктурирања економске архитектуре државе (Rivera-Escartin 2025). Економску димензију алжирског хеџинга зато карактерише временска напетост између садашње предности и будуће

рањивости за коју конвенционални оквири хеџинга, усмерени на тренутне бихејвиоралне резултате, нису осмишљени да је обухвате.

Алжир је настојао да оствари додатне економске односе са Кином и инвеститорима из земаља Персијског залива у смислу делимичне заштите од рањивости европске потражње, али је дубина сваког односа сама по себи структурно ограничена на начине који ограничавају његову ефикасност као инструмента диверсификације (Zoubir 2023; Dazi-Héni 2019). Кина је постала значајан инвеститор у инфраструктуру, становање, транспортне мреже и обновљиве изворе енергије, као и све већи извор увоза готове робе (Gouasmia 2025). Међутим, свест Алжира о сувереном развоју, институционализована кроз правило 51/49 које захтева већинско власништво алжирске државе у страним заједничким подухватима, ограничава продор кинеског капитала управо у секторе сирове нафте и природног гаса, телекомуникација, финансијских услуга, где би интеграција била економски највише трансформативна (Lebovich 2015). Последица тога је да кинески односи диверсификују финансирање инфраструктуре без фундаменталне промене зависности од сирове нафте и природног гаса која представља главну економску рањивост Алжира (Bouckaert 2024). Капитал земаља Залива, првенствено капитал Катара и Емирата, ушао је у секторе некретнина и услуга, али националистичка традиција Алжира и њен антагонизам према политичком исламу повезаним са покровитељским мрежама земаља Залива, стварају нормативна ограничења у погледу дубине ангажовања која опстају у свим администрацијама и одупиру се конјунктурном опуштању (Addi 2017).

Економски домен тако открива образац структурно ограничене диверсификације: Алжир ангажује више економских партнера, док је дубина сваког односа ограничена структурним условима који делују независно од и често против преференција елите (Benramdane 2017; Akasem and Cachanosky 2017). Резултат није оптимална диверсификација, која би подразумевала дубљу интеграцију са партнерима са највећом ефикасношћу, већ ограничена равнотежа која одржава опционалност док жртвује институционалну дубину, добитке од ефикасности и прилив инвестиција које би дубља интеграција обезбедила (Cavatorta and Tahchi 2019). Ова жртва није изабрана ни у ком смислу: она је резултат структурних услова који истовремено генеришу императив диверсификације и ограничавају њену дубину (Lawson 2024), стварање организоване субоптималности коју структурни оквир заштите предвиђа за оне државе које испуњавају три гранична услова која су наведена у теоријском одељку (Tessman 2012; Ross 2012). Парадокс аутономије и ресурса тако открива

динамику повратних последица које постојећи оквири за хеџинг нису теоретски обрадили: исти структурни услови који приморавају на хеџинг, истовремено еродирају базу ресурса коју хеџинг захтева, чиме се, током времена, прогресивно пооштрава окружење ограничења.

Област дипломатије: несврстаност као ресурс и ограничење

Област алжирске дипломатије представља најсложенију димензију структурне архитектуре хеџинга ове земље, будући да нормативна традиција која организује дипломатски став Алжира функционише истовремено као стратешки ресурс и као структурно ограничење, чиме су омогућени одређени потези у смислу заштите од ризика, уз истовремено спречавање других на начине које ни чисто инструментални, ни чисто идејни приказ алжирске спољне политике не може адекватно да обухвати. Темељ на којем почива дипломатски идентитет Алжира укорјењен је у антиколонијалној ослободилачкој борби ФЛН-а, нормативном оквиру Покрета несврстаних и његовој централној улози у артикулацији Новог међународног економског поретка од стране Групе 77 (Mortimer 2015). Ово није само реторичко наслеђе: традиција несврстаности ствара истински међународни легитимитет који функционише као посебан ресурс заштите, што омогућава Алжиру да делује као посредник, страна која координише и артикулише норме у контекстима у којима силе које се сврставају не могу веродостојно да тврде да су неутралне (Zoubir 2004). Како наводи Тје (Thieuh 2019), алжирска дипломатија је доследно давала приоритет нормама колективног суверенитета у односу на билатерални трансакционализам, што представља избор који одражава структурну логику силе средње величине чији нормативни капитал, а не пројекција материјалне моћи, представља примарни дипломатски ресурс. Димензија структурних ограничења је од подједнаког значаја: принципијелни квалитет алжирског става у погледу несврстаности, ограничава прагматичну флексибилност коју ефикасна заштита од ризика понекад захтева, посебно када структурне промене, попут поларизације после 2022. године након руске инвазије на Украјину, чине принципијелно уздржавање све скупљим у дипломатском смислу.

Евиденција гласања Алжира у Генералној скупштини УН у периоду 2015–2023. пружа систематске доказе о понашању ове земље у вези са његовим дипломатским држањем принципа заштите од ризика. Анализа записа из

Библиографског информационог система УН открива доследан образац калибрисаног несврставања у вези са резолуцијама које се тичу оспоравања суверенитета и ривалства великих сила. У документу A/RES/ES-11/1 из марта 2022. године, којим се осуђује руска инвазија на Украјину (UNGA 2022), Алжир је био уздржан, заједно са Кином, Индијом, Пакистаном и Јужном Африком, што је позиција која се оправдава традицијом несврстаности, а не експлицитном подршком Москви (Weilandt 2025). О резолуцијама о самоопредељењу Палестине, Алжир је доследно гласао са већином арапског и Глобалног Југа, генеришући дипломатски капитал у афричким и форумима Глобалног Југа (Matarese 2015; Gbadamosi 2024; Sour 2025). Када је реч о резолуцијама о сукобу у Сирији (2016–2019), Алжир је фаворизовао формулацију која штити суверенитет у односу на формулацију која овлашћује интервенцију (Adesnik 2022), што указује на позиционирање уз руско-кинески блок по процедуралним питањима, уз одржавање реторичке дистанце од суштинског усклађивања. Укупни образац је диференцирани мултилатерализам, а не еквидистанца: понашање Алжира при гласању систематски варира у зависности од питања на начине који одражавају структурне цену и користи усклађивања у сваком од њих, уместо јединствене посвећености неутралности.

Ангажовање Алжира са Афричком унијом представља најразвијенији израз његовог селективног мултилатерализма. Алжир се унутар АУ доследно залагао за неповредивост граница из колонијалне ере, што је норма са директним импликацијама на спор око Западне Сахаре; за афричка решења за афричке безбедносне проблеме, чиме се пружило нормативно покриће за сахелску неинтервенцију, док се Алжир позиционира као конструктиван мултилатерални актер; и за примат принципа немешања, чиме се легитимизује отпор спољном притиску управљања. Успешна кампања Алжира за нестално место у Савету безбедности УН (2024–2025) одражава институционални превод овог нормативног активизма у глобално дипломатско позиционирање, што је дало платформу за артикулацију норми суверенитета, док истовремено сигнализира релевантност за конкурентске велике силе, односно за Русију, Кину, Сједињене Државе, Француску, као саговорника силе средње величине чије ангажовање носи институционалну тежину. Логика структурног хеџинга је прецизна: улагање у нормативни капитал кроз АУ и УН, а не у билатералне обавезе у погледу безбедности, генерише дипломатски утицај који није обавезан ниједном појединачном партнеру и који се флексибилно креће кроз променљиве односе снага.

Позиционирање Алжира унутар Арапске лиге открива границе његовог селективног мултилатерализма, при чему билатерални антагонизми намећу структурна ограничења. Прекид дипломатских односа између Алжира и Марока у септембру 2021. године, до којег је дошло након оптужби за мароканску подршку сепаратизму у Кабилији и у контексту нормализације Мароканских споразума из 2020. године, увео је билатерални антагонизам који делимично неутралише став Алжира о несврстаности у контексту Арапске лиге (Thieux and Farrah 2025). Појачана подршка САД и Израела у области безбедности Мароку ствара услове у којима се нормативне позиције Алжира систематски оспоравају од стране добро опремљеног ривала, што ограничава капацитет пројектовања кооперативног мултилатерализма који Алжир ефикасно примењује у контекстима АУ и Глобалног Југа (Soler i Lecha and Escriche 2025). Домен дипломатије стога карактеришу институционалне варијације: алжирска традиција несврстаности функционише као истински ресурс у неким форумима, док је у другима делимично неутралисана билатералним антагонизмима, што је хетерогеност коју анализе понашања једног домена пропуштају, а коју међу-доменски оквир који је развијен у овом раду, посебно обухвата.

Међусобне зависности домена и компромиси између њих

Аналитички најзначајнија димензија структурног хеџинга у Алжиру јесте начин на који добици од хеџинга у једном домену систематски генеришу ограничења у другом, што доводи до компромиса између самих домена односно области, који ограничавају агрегатну флексибилност која је држави на располагању да се заштити од ризика на начине које анализе специфичне за дати домен упорно не успевају да открију. Три међузависности заслужују посебну пажњу јер представљају најдиректнији емпиријски доказ за узрочни механизам који је наведен у теоријском оквиру.

Пре свега, безбедносна зависност Алжира од руских платформи за наоружање ограничила је његово дипломатско позиционирање у односу на европске партнере у међународном окружењу после 2022. године (Ghebouli 2023; Zoubir 2024). Уздржавање од гласања у Генералној скупштини УН о резолуцијама о украјинском суверенитету, у складу са традицијом несврстаности, у европским престоницама је протумачено као прећутно сврставање са Москвом, што је закомпликовало ангажовање ЕУ

са Алжиром по питању енергетике, миграција и борбе против тероризма управо у тренутку када је алжирски гас постао стратешки важнији за Европу након поремећаја у снабдевању са Русијом (Shay 2022). Структурна везаност безбедносног домена са Русијом тако је поткопала дипломатски утицај који би алжирска позиција као извозника гаса иначе могла да пружи, што илуструје начин на који се структурно ограничење шири кроз домene путем механизма које анализе специфичне за дати домен не могу да открију. Ово је образац компромиса између домена који предвиђа теоријски оквир: добитак од хеџинга у безбедносном домену (одржавање руског снабдевања оружјем) ствара ограничење у дипломатском домену (смањен кредибилитет код европског савеза), које истовремено ограничава економски утицај.

Друго, недостатак економске интеграције Алжира са западним партнерима ограничава институционалну дубину његове безбедносне сарадње са ЕУ. Најинтензивнија безбедносна партнерства која ЕУ има са земљама Северне Африке, односно са Тунисом и Мароком, олакшана су споразумима о придруживању који укључују безбедносну сарадњу у шире економске оквире (Boudjema 2025). Недостатак воље Алжира да закључи дубок и свеобухватан споразум о слободној трговини са ЕУ, што је вођено забринутошћу за суверену економију и отпором према ризику од деиндустријализације, следствено је ограничио институционалну архитектуру доступну за безбедносну сарадњу, приморавајући Алжир да управља безбедносним односима са ЕУ путем *ad hoc* билатералних канала, уместо робусних мултилатералних оквира (Barbieux and Bouris 2025). Структурно ограничење области економије, правило 51/49, као и модел развоја усмерен на сирову нафту и природни гас, тиме се шири на област безбедности, чиме се смањује дубина расположивих инструмената за сарадњу.

Треће, дипломатска улагања Алжира у нормe легитимности АУ и Глобалног Југа, повремено су у сукобу са економским интересима инвеститора из Залива и кинеским партнерима у области инфраструктуре, који преферирају трансакционе односе који нису додатно усложњени нормативним оквирима. Инсистирање Алжира на уграђивању економских односа у оквир заштите суверенитета и немешања, ограничава дубину и брзину економске диверсификације од сирове нафте и природног гаса, чиме се управо појачава зависност која представља најозбиљнију дугорочну претњу његовој стратешкој аутономији (Chabouni et al. 2024). Нормативна архитектура области дипломатије тиме ограничава капацитет области економије за структурну трансформацију.

Ове међузависности потврђују да структурна заштита од ризика није неограничена оптимизација портфолија, већ ограничена еквилибрација између логика конкурентских домена, што је разлика која носи значајне импликације на начин на који треба операционализовати концепт у упоредној анализи (Figiaconi 2025; Gonzalez-Pujol 2024). Образац компромиса између домена такође представља теоретски најистакнутији емпиријски налаз ове студије: он разликује предвиђање структурних ограничења од оптимизације рационалног избора специфичне за дати домен; у складу је са стандардом трајности, јер опстаје током транзиција лидерства, уместо да прати конјунктурне политичке промене; и открива организовану субоптималност, жртвовање ефикасности, институционалне дубине и дипломатског домета, што се не може појаснити објашњењима заснованим на преференцијама, али је управо оно што структурни оквир предвиђа за државе које послују на граничним условима који су наведени у трећем одељку.

Ове три међузависности носе методолошку импликацију која се протеже изван случаја Алжира: упоредна истраживања структурног хеџинга која анализирају области безбедности, економије и дипломатије, изоловано ће систематски потценити агрегатно ограничење које делује на државу која прибегава хеџингу, будући да су међудоменски компромиси, који представљају теоретски најистакнутије предвиђање структурног оквира, а који су невидљиви за анализу унутар датог домена. Аналитички оквир који је интегрисан у дати домен стога није само теоретски пожељнији, већ и методолошки неопходан за процену да ли је став у погледу хеџинга дате државе структурно генерисан или вођен преференцијама (Marston 2024; Min 2025). Организована субоптималност коју случај Алжира показује истовремено у сва три домена, односно у одржавању безбедносне зависности која генерише дипломатске трошкове, одржавању економске архитектуре која ограничава дубину безбедносне сарадње и распоређивању дипломатског капитала које ограничава економску интеграцију, представља емпиријски потпис структурног ограничења хеџинга, односно потпис који може поуздано да открије само анализа између домена.

Теоријске импликације: структурна заштита од ризика на Глобалном Југу

Случај Алжира генерише неколико импликација по теорију структурног хеџинга, које се протежу изван индо-пацифичке литературе из које оквир претежно потиче (Ciorciari and Haacke 2019; Korolev 2019). Најзначајније је то што открива да за силе Глобалног Југа средње величине које извозе ресурсе, примарно структурно ограничење хеџинга није безбедносно окружење само по себи, како то анализе хеџинга Југоисточне Азије које се суочавају са кинеском моћи теже да нагласе, већ пресек зависности од робе и легитимитета режима (Kuik 2008; 2016). Фискална зависност Алжира од прихода од сирове нафте и природног гаса ограничава економску диверсификацију, што заузврат ограничава дипломатску и безбедносну флексибилност коју захтева хеџинг. Ова веза између структуре ресурса и стратешке аутономије недовољно је теоријски разрађена у оквирима усмереним на трговинске државе или економије засноване на производњи (Lowi 2009; Martinez 2012). Што је још важније, открива динамику повратних последица коју постојећи модели не могу да обухвате: исти структурни услови који приморавају на хеџинг истовремено еродирају базу ресурса коју хеџинг захтева, чиме се током времена прогресивно поопштрава окружење ограничења. Адекватнији теоријски оквир за структурни хеџинг у овом контексту мора да третира домаћу политичку економију, а посебно структуру зависности од робе за механизам структурних ограничења као конститутивну, а не контекстуалну.

Пример Алжира такође показује да традиције несврстаности функционишу истовремено као ресурси и ограничења унутар оквира структурног хеџинга (Byrne 2015). Као став који генерише легитимитет, несврстаност пружа истинску дипломатску валуту која омогућава улоге посредника, као и стране која врши координацију и артикулацију норми у контекстима где сврстане силе не могу веродостојно да тврде да су неутралне, и чиме се генерише нормативни капитал који делимично замењује ограничења тврде моћи. Ипак, принципијелни квалитет ове традиције ограничава прагматичну флексибилност коју ефикасно хеџовање понекад захтева, посебно када структурна поларизација, која је уследила након Украјине, чини принципијелно уздржавање све скупљим. Структурно хеџовање за идеолошки конституисане силе средње величине зато укључује не само управљање портфолијом у спољним партнерствима, већ и управљање унутрашњим нормативним тензијама између идентитетских обавеза и стратешких императива, што представља димензију коју овај

оквир (Lim and Cooper 2015) који је превасходно фокусиран на бихејвиоралне резултате, не обухвата у потпуности. Ово запажање указује на продуктивни теоријски дијалог између теорије структурне заштите од ризика и шире литературе о регионалним силама и трагању за статусом (Nolte 2010; Hurrell 2006). За државе попут Алжира, хеџинг и управљање престижом нису одвојиве стратешке логике, већ међусобно конститутивне димензије јединствене спољнополитичке оријентације, при чему ће сваки теоријски оквир који их третира одвојено систематски погрешно прецизирати структурно ограничење које свака од тих димензија генерише на ону другу.

Конечно, случај Алжира наглашава важност временских хоризоната у анализи структурног хеџинга. Многе од тренутних алжирских хеџинг позиција, као што су одржавање зависности од руског оружја, ограничавање економске интеграције ЕУ, улагање у дипломатију Глобалног Југа, структурно су кохерентне у односу на садашње услове. Њихова адекватност у односу на средњорочну будућност, у којој ће путање енергетске транзиције, крхкост држава Сахела и потенцијална мароканско-америчка безбедносна консолидација у знатној мери променити стратешко окружење Алжира, много је неизвеснија. Теорија структурног хеџинга би имала користи од експлицитног укључивања ове временске димензије, чиме би направила разлику између конфигурација хеџинга које чувају опционалност на краћи рок и оних које граде адаптивни капацитет за структурне промене током времена (Tessman 2012). Без тога, овај оквир ризикује да погрешно схвати структурну кохерентност у датом тренутку са стратешком отпорношћу током времена, што је повезивање са потенцијално озбиљним аналитичким последицама за оне државе чија је архитектура хеџинга, попут алжирске, временски асиметрична између садашњег утицаја и будуће рањивости.

Узете заједно, ове три теоријске импликације указују на истраживачку агенду која је и компаративна и теоријски интегративна. Компаративно гледано, оквир структурног хеџинга мора систематски да се прошири на теоријску популацију Глобалног Југа (Нигерија, Иран и Венецуела се намећу као приоритетни случајеви) пре него што се његов потенцијал у смислу објашњавања може са сигурношћу да се процени. Теоретски, оквир захтева интеграцију кроз четири димензије које је случај Алжира учинио аналитички видљивим: димензија политичке економије која укључује структуру ресурса као конститутивну променљиву; димензија међузависности домена која мапира ширење ограничења кроз безбедносне, економске и дипломатске логике; димензија идентитета која

третира нормативне традиције као структурне, а не само идејне променљиве; и временска димензија која разликује конфигурације које чувају опционалност од оних које граде адаптивни капацитет. Ово нису постепена усавршавања, већ суштинска теоријска проширења чији ће развој захтевати континуирано ангажовање, како кроз литературу о хеџингу, тако и путем ширих дебата о међународним односима у погледу структуре, посредништва и политичке економије силе средње величине и њене аутономије у ери системске трансформације.

Закључак

У овом чланку се износи тврдња да архитектура спољне политике Алжира представља теоретски продуктиван пример структурног ограничења које постојећа литература није била осмишљена да обухвати, будући заснована на случајевима Источне и Југоисточне Азије и организована око експланаторних оквира усмерених на посредништво. У областима безбедности, економије и дипломатије, Алжир је доследно одржавао контролисану диверсификацију, негујући вишеструке спољне односе асиметричне дубине, док се систематски опире институционалним обавезама које би било које појединачно партнерство претвориле у обавезујуће усклађивање. Овај став није опортунистичка импровизација: он одражава дубоко институционализовану стратешку културу утемељену у антиколонијалном наслеђу ФЛН-а, организационом примату АНП и нормативној архитектури чланства у Покрету несврстаних, и, што је од кључног значаја, одражава структурне услове који чине прописе ове културе истовремено рационалним и све више ограничавајућим. Доследност ове оријентације кроз администрације Бумедјена (Boumediene), Бутефлике (Bouteflika) и Тебуна (Tebboune), која обухвата државни социјализам, рентијерску консолидацију и политичку реконфигурацију која је уследила после Хирака,² управо је оно што аргумент структурних ограничења предвиђа и оно што објашњења заснована на преференцијама не могу да објасне без позивања на изузетан континуитет у преференцијама елите који на невероватан начин превазилази идеолошке промене.

Ова анализа издваја два налаза са теоријским импликацијама које се протежу изван случаја Алжира. Парадокс аутономије и ресурса, у којем

² Протест 2019–2021. (нап. редакције)

приходи од сирове нафте и природног гаса који омогућавају стратешки положај Алжира истовремено генеришу фискалну зависност која сужава његове стратешке опције, јесте структурна карактеристика сила средње величине Глобалног Југа које извозе ресурсе, а не алжирска особеност. Његово теоријско укључивање захтева третирање домаће политичке економије као конститутивне, а не само контекстуалне, као механизма структурних ограничења, модификације са значајним последицама по упоредну примењивост овог оквира. Међузависност области односно домена, налаз да добици од хеџинга у једном домену систематски ограничавају опције у другом, чиме се ствара организована међудоменска субоптималност, указује на архитектонски сложенији теоријски оквир него што су бихејвиоралне типологије које тренутно доминирају у науци о хеџингу осмишљене да подрже. Ова два налаза, узета заједно, сугеришу да теорија структурног хеџинга захтева проширење како политичке економије, тако и проширење интеграције домена пре него што може адекватно да објасни архитектуре хеџинга сила средње величине Глобалног Југа зависних од ресурса.

Садашња анализа има ограничења која лимитирају њене тврдње. Структура појединачног случаја не може да утврди генерализацију на ширу теоријску популацију; да би се утврдило да ли обрасци који су овде идентификовани представљају посебан структурни тип или контингентну конфигурацију, неопходно је систематско поређење са Нигеријом, Ираном и Венецуелом, делимичним структурним компараторима који деле зависност од сирове нафте и природног гаса, регионални статус средње силе и традиције несврстаности. Ослањање на јавно доступне изворе значи да анализа функционише на нивоу обрасца понашања, а не на нивоу елита, што представља ограничење које је додатно отежано непрозирношћу доношења одлука у Алжиру, уз задржавање значајног неформалног утицаја на резултате спољне политике. Упркос овим ограничењима, случај Алжира нуди теоријски генеративну тачку гледишта са које се може проширити оквир структурног прибегавања хеџингу у четири правца: ка политичкој економији хеџинга која озбиљно схвата структуре ресурса као конститутивне променљиве; ка моделу међузависности домена који мапира компромисе између домена, уместо да се домени третирају као аналитички независни портфолији; ка објашњењу осетљивом на идентитет, које препознаје нормативне традиције као конститутивна ограничења, а не као реторичку декорацију; и ка временској теорији која разликује конфигурације које чувају опционалност на краћи рок од оних које граде адаптивни капацитет за структурне промене. У том смислу, Алжир није

само примена постојеће теорије, већ продуктивни изазов за њу, и то онај којим област студија силе средње величине на Глобалном Југу тек почиње да се бави.

Шири значај аргумента структурних ограничења протеже се изван литературе о хеџингу, на ширу дебату у међународним односима о односу између системске структуре и понашања држава у пост-хегемонистичком међународном поретку. Ако је аргумент који се овде износи тачан, а то је да геополитичка фрагментација не само да подстиче хеџинг, већ га прогресивно сматра неопходношћу услед затварања структурних предуслова за балансирање и придруживање, тада ширење заштитних ставова диљем међународног система није знак све веће стратешке софистицираности међу силама средње величине, већ структурни симптом системске трансформације. Према овом тумачењу, хеџинг је оно што државе раде када међународни поредак више не пружа структурну јасноћу која им омогућава да одлучније бирају оријентације. Ово има импликације не само по начин на који научници постављају теорије о спољној политици сила средње величине, већ и на то како креатори политике у великим силама разумеју понашање држава које изгледа играју на обе стране: оно што се чини као стратешка двосмисленост или опортунистичко седење на више столица, може да буде структурно изазван одговор држава за које је фрагментација учинила сваки други став претерано скупим. Разумевање хеџинга као структурног ограничења, а не као стратешке преференције, није само академско усавршавање ове теорије, већ допринос дипломатској писмености коју фрагментирани међународни поредак захтева у све већој мери.

Bibliography / Библиографија

- Acharya, Amitav. 2017. „After Liberal Hegemony: The Advent of a Multiplex World Order”. *Ethics & International Affairs* 31 (3): 271–285.
- Addi, Lahouari. 2017. *Radical Arab Nationalism and Political Islam*. Washington, DC.: Georgetown University Press.
- Adesnik, David. 2022. „Algeria Leads Campaign to Rehabilitate Assad Regime”. *The Foundation for Defense of Democracies (FDD)*. July 28. <https://www.fdd.org/analysis/2022/07/28/algeria-leads-campaign-to-rehabilitate-assad-regime/>.
- Akacem, Mohammed, and Nicolas Cachanosky. 2017. „The Myth of the Resource Curse: A Case Study for Algeria”. *Journal of Private Enterprise* 32 (2): 1–15.

- Ammour, Laurence-Aïda. 2022. „Algeria: An emerging power in regional conflict resolution initiatives”. In: *Handbook of Regional Conflict Resolution Initiatives in the Global South*, edited by Jeronimo Delgado-Caicedo, 91–109. London and New York: Routledge.
- Barbieux, Francois, and Dimitris Bouris. 2025. „Decentring European Union Foreign Policy: Addressing Colonial Dynamics in EU-Algeria Relations”. *Journal of Common Market Studies* 63 (4): 1138–1157.
- Beach, Derek, and Rasmus Brun Pedersen. 2013. *Process-Tracing Methods: Foundations and Guidelines*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Benramdane, Anissa. 2017. „Oil price volatility and economic growth in Algeria”. *Energy Sources, Part B: Economics, Planning, and Policy* 12 (4): 338–343.
- Bouckaert, Reinhilde. 2024. „Holding on until the barrel is empty? Algeria’s bumpy trajectory towards a post-rentier state”. *Energy Research & Social Science* 118: 103810. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.erss.2024.103810>.
- Boudjemaa, Amel Benrejda. 2025. „Algeria and the European Union: From Exit to Challenges of Continuity”. In: *Colonialism and the EU Legal Order*, edited by Hanna Eklund, 267–285. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bove, Vincenzo, and Jennifer Brauner. 2016. „The demand for military expenditure in authoritarian regimes”. *Defence and Peace Economics* 27 (5): 609–625.
- Byrne, Jeffrey James. 2015. „Beyond Continents, Colours, and the Cold War: Yugoslavia, Algeria, and the Struggle for Non-Alignment”. *The International History Review* 37 (5): 912–932.
- Cavatorta, Francesco, and Belgacem Tahchi. 2019. „Politique économique et résilience autoritaire en Algérie: Les difficultés de la diversification économique”. *Études internationales* 50 (1): 7–38.
- Chabouni, Naïma, Charlene Barnet, Edi Assoumou, Nadia Maïzi, and Sandrine Selosse. 2024. „Align Algeria’s Energy Diversification Strategies with Energy and Climate Sustainable Development Goals”. In: *Aligning the Energy Transition with the Sustainable Development Goals*, edited by Maryse Labriet, Kari Espegren and George Giannakidis, 295–322. Cham: Springer.
- Ciorciari, John D., and Jürgen Haacke. 2019. „Hedging in international relations: an introduction”. *International Relations of the Asia-Pacific* 19 (3): 367–374.
- Dazi-Héni, Fatiha. 2019. „Algeria’s Foreign Policy in the Gulf: Iran and the GCC States”. In: *The Politics of Algeria: Domestic Issues and International Relations*, edited by Yahia H. Zoubir, 237–250. London: Routledge.

- Drezner, Daniel W. 2021. „The uses and abuses of weaponized interdependence”. In: *The Uses and Abuses of Weaponized Interdependence*, edited by Daniel W. Drezner, Henry Farrell and Abraham L. Newman, 1–16. Washington, D.C.: Brookings Institution Press.
- Escribano, Gonzalo. 2025. „Another Round of Algerian Gas for Europe”. *Real Instituto Elcano*. March 17. <https://www.realinstitutoelcano.org/en/analyses/another-round-of-algerian-gas-for-europe/>.
- Farrell, Henry, and Abraham L. Newman. 2019. „Weaponized Interdependence: How Global Economic Networks Shape State Coercion”. *International Security* 44 (1): 42–79.
- Figiaconi, Fabio. 2025. „Choosing not to choose: Hedging as a category of neutrality”. *European Journal of International Security*: 1–20. DOI: <https://doi.org/10.1017/eis.2025.10009>.
- Gbadamosi, Nosmot. 2024. „Algeria Seeks U.N. Action Following ICJ Decision on Gaza”. *Foreign Policy*. January 31. <https://foreignpolicy.com/2024/01/31/algeria-un-icj-south-africa-gaza-genocide-case/>.
- Geeraerts, Gustaaf, and Mohammad Salman. 2016. „Measuring Strategic Hedging Capability of Second-Tier States Under Unipolarity”. *Chinese Political Science Review* 1 (1): 60–80.
- George, Mathew, Katarina Djokic, Zain Hussain, Pieter D. Wezeman, and Siemon T. Wezeman. 2026. *Trends in International Arms Transfers, 2025*. Stockholm: Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI).
- Gerring, John. 2007. *Case Study Research: Principles and Practices*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ghebouli, Zine Labidine. 2023. *Power couple: How Europe and Algeria can move beyond energy cooperation*. July 17. <https://ecfr.eu/publication/power-couple-how-europe-and-algeria-can-move-beyond-energy-cooperation/>.
- Goh, Evelyn. 2008. „Great Powers and Hierarchical Order in Southeast Asia: Analyzing Regional Security Strategies”. *International Security* 32 (3): 113–157.
- Gonzalez-Pujol, Iván. 2024. „Theorising the Hedging Strategy: National Interests, Objectives, and Mixed Foreign Policy Instruments”. *All Azimuth* 13 (2): 193–214.
- Gouasmia, Saadia. 2025. „China in North Africa: The Algerian Pivot”. *China Quarterly of International Strategic Studies* 11 (4): 419–456.
- Haacke, Jürgen. 2019. „The concept of hedging and its application to Southeast Asia: A critique and a proposal for a modified conceptual and methodological framework”. *International Relations of the Asia-Pacific* 19 (3): 375–417.

- Hameiri, Shahar, and Lee Jones. 2018. „China challenges global governance? Chinese international development finance and the AIIB”. *International Affairs* 94 (3): 573–593.
- He, Kai, and Huiyun Feng. 2023. *After hedging: Hard choices for the Indo-Pacific states between the US and China*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hill, J. N. C. 2019. „The Evolution of Authoritarian Rule in Algeria: Linkage versus Organizational Power”. *Democratization* 26 (8): 1382–1398.
- Hurrell, Andrew. 2006. „Hegemony, liberalism and global order: what space for would-be great powers?”. *International Affairs* 82 (1): 1–19.
- Ikenberry, John G. 2018. „The end of liberal international order?”. *International Affairs* 94 (1): 7–23.
- [IMF] International Monetary Fund. 2025. *Algeria: Staff Concluding Statement of the 2025 Article IV Mission*. Washington, D.C.: International Monetary Fund.
- Joffé, George. 2022. „Like Tears in Rain”. *The Journal of North African Studies* 27 (1): 1–8.
- Jones, David Martin, and Nicole Jenne. 2022. „Hedging and grand strategy in Southeast Asian foreign policy”. *International Relations of the Asia-Pacific* 22 (2): 205–235.
- Jordaan, Eduard. 2003. „The Concept of a Middle Power in International Relations: Distinguishing between Emerging and Traditional Middle Powers”. *Politikon* 30 (1): 165–181.
- Kakachia, Kornely, Bidzina Lebanidze, and Shota Kakabadz. 2024. „Transactional hedging versus value-based hedging: how small frontline states balance between European integration and Russian influence”. *European Security* 33 (4): 594–614.
- Karl, Terry Lynn. 1997. *The Paradox of Plenty: Oil Booms and Petro-States*. Berkeley: University of California Press.
- Katz, Mark N. 2007. „Russia and Algeria: partners or competitors?”. *Middle East Policy* 14 (4): 152–157.
- Koga, Kei. 2018. „The Concept of ‘Hedging’ Revisited: The Case of Japan’s Foreign Policy Strategy in East Asia’s Power Shift”. *International Studies Review* 20 (4): 633–660.
- Korolev, Alexander. 2019. „Shrinking Room for Hedging: System-Unit Dynamics and Behavior of Smaller Powers”. *International Relations of the Asia-Pacific* 19 (3): 419–452.

- Korolev, Alexander. 2025. *When Hedging Fails: Structural Uncertainty, Protective Options, and Geopolitical (Im)Prudence in Smaller Powers' Behaviour*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Kuik, Cheng-Chwee. 2021. „Getting hedging right: a small-state perspective”. *China International Strategy Review* 3 (3): 300–315.
- Kuik, Cheng-Chwee. 2016. „How Do Weaker States Hedge? Unpacking ASEAN states' alignment behavior towards China”. *Journal of Contemporary China* 25 (100): 500–514.
- Kuik, Cheng-Chwee. 2008. „The essence of hedging: Malaysia and Singapore's response to a rising China”. *Contemporary Southeast Asia: A Journal of International and Strategic Affairs* 30 (2): 159–185.
- Kydd, Andrew H. 2005. *Trust and Mistrust in International Relations*. New Jersey: Princeton University Press.
- Lacher, Wolfram. 2020. *Libya's Fragmentation: Structure and Process in Violent Conflict*. London: I.B. Tauris.
- Lake, David A. 2009. *Hierarchy in International Relations*. Ithaca: Cornell University Press.
- Lawrence, Paul R., and Jay William Lorsch. 1986. *Organization and Environment: Managing Differentiation and Integration*. Boston: Harvard Business School Press.
- Lawson, Fred H. 2024. „Crisis and transformation in post-Bouteflika Algeria”. *Mediterranean Politics* 29 (3): 411–419.
- Lebovich, Andrew. 2015. *Deciphering Algeria: the stirrings of reform?*. Berlin: European Council on Foreign Relations.
- Liang, Xiao, Nan Tian, Diego Lopes da Silva, Lorenzo Scarazzato, Zubaida A. Karim, and Jade Guiberteau Ricard. 2025. *Trends in World Military Expenditure, 2024*. Stockholm: Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI).
- Lim, Darren J., and Zack Cooper. 2015. „Reassessing Hedging: The Logic of Alignment in East Asia”. *Security Studies* 24 (4): 696–727.
- Lowi, Miriam R. 2009. *Oil Wealth and the Poverty of Politics: Algeria Compared*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Manfredi Firmian, Federico. 2025. „Russia's State Capture Strategy in Africa, from Wagner to the Africa Corps”. *Small Wars & Insurgencies* 36 (4): 783–812.
- Marston, Hunter S. 2024. „Navigating great power competition: A neoclassical realist view of hedging”. *International Relations of the Asia-Pacific* 24 (1): 29–63.

- Martinez, Luis. 2012. *The Violence of Petro-Dollar Regimes: Algeria, Iraq and Libya*. New York: Columbia University Press.
- Matarese, Mélanie. 2015. „Between Algeria and Palestine, there is much more than politics”. *Middle East Eye*. August 28. <https://www.middleeasteye.net/features/between-algeria-and-palestine-there-much-more-politics>.
- Mearsheimer, John J. 2019. „Bound to Fail: The Rise and Fall of the Liberal International Order”. *International Security* 43 (4): 7–50.
- Medeiros, Evan S. 2005. „Strategic Hedging and the Future of Asia-Pacific Stability”. *The Washington Quarterly* 29 (1): 145–167.
- Min, Sheewon. 2025. „Hedging Through Multilateral Economic Frameworks in the US–China Strategic Competition: A Case Study of Singapore”. *Journal of Asian Security and International Affairs* 12 (4): 460–487.
- Morse, Julia C., and Robert O. Keohane. 2014. „Contested multilateralism”. *Review of International Organizations* 9 (4): 385–412.
- Mortimer, Robert A. 2015. „Algerian Foreign Policy: From Revolution to National Interest”. *The Journal of North African Studies* 20 (3): 466–482.
- Němečková, Tereza, Lea Melnikovová, and Natalia Piskunova. 2021. „Russia’s Return to Africa: A Comparative Study of Egypt, Algeria and Morocco”. *The Journal of Modern African Studies* 59 (3): 367–390.
- Nolte, Detlef. 2010. „How to Compare Regional Powers: Analytical Concepts and Research Topics”. *Review of International Studies* 36 (4): 881–901.
- Ouki, Mostefa. 2023. *Italy and Its North African Gas Interconnections: A potential Mediterranean gas ‘hub’?*. Oxford: Oxford Institute for Energy Studies (OIES).
- Pape, Robert A. 2005. „Soft Balancing against the United States”. *International Security* 30 (1): 7–45.
- Pfeffer, Jeffrey, and Gerald R. Salancik. 1978. *The External Control of Organizations: A Resource Dependence Perspective*. New York: Harper & Row.
- Rathbun, Brian C. 2011. „Before Hegemony: Generalized Trust and the Creation and Design of International Security Organizations”. *International Organization* 65 (2): 243–273.
- Rivera-Escartin, Adrià. 2025. „Stability Source or Curse? Fossil Fuels and Algeria’s Regime Stability in the Light of EU’s Green Transition”. *Mediterranean Politics*: 1–21. DOI: <https://doi.org/10.1080/13629395.2025.2455763>.
- Ross, Michael L. 2012. *The Oil Curse: How Petroleum Wealth Shapes the Development of Nations*. New Jersey: Princeton University Press.

- Ross, Michael Lewin. 1999. „The Political Economy of the Resource Curse”. *World Politics* 51 (2): 297–322.
- Schlacke, Sabine, Helen Wentzien, Eva-Maria Thierjung, and Miriam Köster. 2022. „Implementing the EU Climate Law via the ‘Fit for 55’ package”. *Oxford Open Energy* 1: oiab002. DOI: <https://doi.org/10.1093/ooenergy/oiab002>.
- Schweller, Randall L. 1994. „Bandwagoning for Profit: Bringing the Revisionist State Back”. *International Security* 19 (1): 72–107.
- Shay, Shaul. 2022. *The Russia–Algeria strategic partnership*. December 23. <https://rieas.gr/researchareas/editorial/4756-the-russia-algeria-strategic-partnership>.
- Soler i Lecha, Eduard, and Inés Arco Escriche. 2025. „The Western Sahara Conflict in a Post-Hegemonic World: Interests, Values and Foreign Policy Strategies”. *The Journal of North African Studies* 30 (4): 579–610.
- Sour, Lotfi. 2024. „Algeria-Russia Relations: Strategic Partnership in the Age of Geopolitics”. *Vestnik RUDN. International Relations* 24 (2): 204–215.
- Sour, Lotfi. 2025. „Algeria’s Golden Opportunity”. *The Republic*. May 22. <https://rpublic.com/story/2025/05/22/politics-and-security/algeria-golden-opportunity>.
- Sour, Lotfi. 2022. „The Razor’s Edge: The Western Sahara Conflict as a Geopolitical Antagonism in the Algerian Moroccan Relations”. *Politické vedy* 27 (2): 144–167.
- Strategic Comments. 2025. „Algeria’s Quixotic Approach to Foreign Policy”. *Strategic Comments* 31 (2): 1–3.
- Tessman, Brock F. 2012. „System Structure and State Strategy: Adding Hedging to the Menu”. *Security Studies* 21 (2): 192–231.
- Thieux, Laurence. 2019. „The Dilemmas of Algerian Foreign Policy since 2011: Between Normative Entrapment and Pragmatic Responses to the New Regional Security Challenges”. *The Journal of North African Studies* 24 (3): 426–443.
- Thieux, Laurence, and Raouf Farrah. 2025. „Algeria and Western Sahara: Reactivating the Principle of Just Cause in the Post-Hirak Era”. *The Journal of North African Studies* 30 (4): 691–719.
- Thurston, Alexander. 2020. *Jihadists of North Africa and the Sahel: Local Politics and Rebel Groups*. Cambridge: Cambridge University Press.

- [UNGA] United Nations General Assembly. 2022. Resolution ES-11/1, Aggression against Ukraine, A/RES/ES-11/1. March 18, 2022. <https://docs.un.org/en/a/res/es-11/1>.
- Vieira, Alena Vysotskaya Guedes. 2023. „Arms Sales as an Instrument of Russia’s Foreign Policy and the Shifting Security Dynamics of the Middle East”. In: *The Arms Race in the Middle East: Contemporary Security Dynamics*, edited by Mohammad Eslami, 241–256. Cham: Springer.
- Volpi, Frédéric. 2013. „Algeria versus the Arab Spring”. *Journal of Democracy* 24 (3): 104–115.
- Voytyuk, Oksana. 2023. „Scenarios for Diversification of EU Natural Gas Supplies from Algeria”. *African Studies Quarterly* 22 (1): 22–40.
- Walt, Stephen M. 1987. *The Origins of Alliances*. Ithaca: Cornell University Press.
- Waltz, Kenneth N. 1979. *Theory of International Politics*. Massachusetts: Addison-Wesley Publishing.
- Weilandt, Ragnar. 2025. „Anti-Western Sentiments, Disinformation and the Reactions to Russia’s War on Ukraine in the Global South”. *Defence Studies* 25 (4): 909–926.
- Wohlforth, William C. 1999. „The Stability of a Unipolar World”. *International Security* 24 (1): 5–41.
- Womack, Brantly. 2015. *Asymmetry and international relationships*. New York: Cambridge University Press.
- Woo, Byungwon. 2021. „Empirical categorization of middle powers and how different middle powers are treated in international organizations: The case of India and South Korea”. *International Area Studies Review* 24 (2): 293–313.
- World Bank. 2024. *Algeria Economic Update, Fall 2024: A Holistic Framework for Sustained Export Growth*. Washington, D.C.: The World Bank.
- Yin, Robert K. 2018. *Case study research and applications: design and methods*. Thousand Oaks, CA: SAGE Publications.
- Zardo, Federica, and Chiara Loschi. 2022. „EU-Algeria (Non)Cooperation on Migration: A Tale of Two Fortresses”. *Mediterranean Politics* 27 (2): 148–169.
- Zoubir, Yahia H. 2004. „The Resurgence of Algeria’s Foreign Policy in the Twenty-First Century”. *The Journal of North African Studies* 9 (2): 169–183.
- Zoubir, Yahia H. 2023. „Algeria and China: Shifts in political and military relations”. *Global Policy* 14 (1): 58–68.

Zoubir, Yahia H. 2024. *Algeria-Russia Ties: Beyond Military Cooperation?*. January 11. <https://mecouncil.org/publication/algerian-russian-relations-military-cooperation/>.

Zoubir, Yahia H., and Ahmed Aghrout. 2012. „Algeria’s Path to Reform: Authentic Change?”. *Middle East Policy* 19 (2): 66–83.